Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 14 Februari 1942
5e jaargang Nr. 132

DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland ƒ 1.25 p. kw.; ƒ 4.75 p. jaar. Buitenland ƒ 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.

W.C.: „Laat ons gaan, Franklin, en God helpe haar...."

Dr. E. H. van Rappard en Joh. Hepp:

EEN BLIK TERUG

Nog éénmaal brengen wij tien jaren politieken strijd van de NSNAP in herinnering

Een nieuw begin en een nieuwe taak

Het was midden December 1931, dat de Nederlandsche pers de oprichting van de N.S.N.A.P. op kasteel „De Binckhorst" bij Den Haag vermeldde. In een tijd, waarin de nationale vernieuwingsbeweging in ons land overwegend fascistisch gericht was en Duitschland zelfs voor de radicaalste nationalisten op de maan lag en men zich onder de begrippen „germaansch" en „socialistisch" nog niets kon voorstellen, wat een nieuw tijdperk zou kunnen vervullen, waren de verwachtingen aangaande spoedige successen voor de partij niet hoog gespannen. Desalniettemin bleef dit eerste signaal van *een over de grenzen in aantocht zijnde revolutie* natuurlijk niet zonder echo bij het Nederlandsche publiek. Na de onverwachte doorbraak van het Nationaal-socialisme in het Duitsche Rijk in September 1930, was het wel duidelijk geworden, dat de Duitsche beweging geheime krachten in zich borg, die de belangstelling ook in ons land ervoor begonnen te wekken.

Deze belangstelling, die zich al dadelijk in een stroom van brieven en in bescheiden omvang in perscommentaren en in een toenemend aantal bezoekers van onze vergaderingen uitte, ging vooral ook uit van de tegenstanders van het Nationaal-socialisme. Reeds na de vierde informatorische vergadering ondervonden wij dat, toen de deuren der vergaderzalen in Den Haag zich overal voor ons sloten en wij genoodzaakt waren onze toevlucht in de kleinste volkskoffiehuizen te zoeken.

Met de moeilijkheden van buiten begonnen ook de moeilijkheden in den boezem van de partij, die in den aanvang misschien een tien of twintig leden telde. Uit politieke rotten of ervaren frontsoldaten, die allerlei praktische bezwaren voldoende overwogen hadden en er tegen opgewassen waren, bestond het handjevol menschen der N.S.N.A.P. niet. Gepakt door de dynamische kracht, het te midden van een levensmoe volk heerlijk doorbrekend idealisme van de Duitsche partij, hadden wij besloten Hitlers wekroep ook hier te lande blindelings te volgen. Wij voelden, dat ons volk het nog zeer veel noodiger had, dan onze Oosterburen, *door een revolutionaire karaktervormende en sterkmakende Idee binnenstebuiten gekeerd te worden* en wij wisten ook, dat deze idee niet meer uit ons volk zelf kon groeien. Wij zagen de noodzaak hiervan ook heelemaal niet in en waren veelmeer van oordeel, dat alleen een groote gemeenschappelijke Idee alle Europeesch-Germaansche volken kon binden en naar een betere toekomst kon leiden. De bezinning op het eerste Duitsche Rijk, waar ons volk zeven eeuwen lang in verbondenheid met het grootste deel der Germanen een Europeesche bestemming vervulde, versterkte ons in onze overtuiging.

Wat wij echter vrijwel buiten beschouwing gelaten hadden, waren de directe voorwaarden, waaronder alleen zoo'n geestelijke revolutie zich in een snel tempo kon voltrekken. Wij leden onder de uitschakeling van ons volk uit het groote wereldgebeuren, die ook op het sociale en geestelijke leven in ons land haar kleinburgerlijk, zelfgenoegzaam en onwaarachtig stempel zette, maar het was een geestelijke nood, die nog niet algemeen gevoeld werd en niet door een bitteren materieelen nood van het geheele volk voldoende brandend gemaakt werd.

De hieruit voortvloeiende tegenstellingen tusschen algemeen doel en directe verwerkelijkingsmogelijkheid werden bij alle moeilijkheden die van buiten op ons indrongen steeds weer accuut. De eerste leiders der N.S.N.A.P. deden al spoedig pogingen met een nieuw pogram zònder anti-semitisme en zònder Duitsche koers de oorspronkelijke partij te vervangen. Zij hebben het echter niet ver gebracht. Na mislukte fusiebespre[illegible]en met den leider van de ook eerst in de kinderschoenen staande N.S.B., werd, daar geen terug meer mogelijk was, de oude koers voortgezet, in de hoop, dat groote gebeurtenissen, die bij de algemeene Europeesche constellatie toch reeds in de lucht zaten, de gunstigere voorwaarden voor onze revolutie zouden scheppen.

Tot eind 1932 bevond zich het centrale bureau der partij in Amsterdam op de Prinsengracht. In April '32 verscheen het eerste nummer van ons strijdblad „De Nationaal-Socialist", dat voortaan met meerdere onderbrekingen maandelijks uitkwam, gedrukt, wanneer het geld ervoor bijeengebracht kon worden en een drukker gevonden, die den moed had om het te drukken, en anders gecylostyleerd, geboycot door de drukkers, vervolgd en herhaaldelijk in beslag genomen door de politie.

In de lente en zomer vonden eerste vergaderingen in Utrecht en Arnhem plaats, die door enkele tientallen belangstellenden bezocht werden. In dezen tijd vertoonden zich ook de eerste bruinhemden in de straten van Den Haag en Amsterdam en werden door kleine groepen propagandafietstoch[illegible] door het land gemaakt. In de groep Den Haag, de eenige buiten Amsterdam, werden tot in den winter van '32 geregeld kleinere vergaderingen belegd in het vroegere geheelonthouderskoffiehuis in de Annastraat bij de Groenmarkt en in het „Hof van Berlijn". Een S.A.-afdeeling van ongeveer 15 man oefende en exerceerde in de kelder van het eerstgenoemde koffiehuis. Door nieuwe oneenigheden in de partij verliepen tegen het eind van '32 de groepen Den Haag en Amsterdam, waarmee de actie maandenlang vrijwel lam gelegd was. Zooals men ziet, bleven ook de N.S.N.A.P. in het beginstadium dezelfde primitieve moeilijkheden, waarmee eens Hitlers beweging te kampen gehad had, niet bespaard.

De „Nationaal-Socialist" verscheen echter verder en liet niet na de aandacht te trekken. Onder bijna woordelijke aanhaling van een artikel in het Septembernummer van dat blad, schreef op 12 Jan. '33 de „Angriff" te Berlijn: „Slechts één beweging in Holland ziet de toekomstige dingen duidelijk. Het is het jonge Nederlandsche Nationaalsocialisme. Het stelt niet het scheidende, doch het Holland en Duitschland vereenigende op den voorgrond".

„De Nederlandsche nationaalsocialisten eischen verder: Duitschland en Holland behooren tezamen als hart en longen van één lichaam. Holland kan, als het zijn vrijheid behouden wil, dit slechts doen als een gelijkberechtigde partner van een groote vastelandsgermaansche volkengemeenschap."

Vanuit Arnhem werd geleidelijk aan nieuw leven in de partij geblazen. Een scherpe aanval op het Jodendom in Nederland in de „Nat.-Socialist" van April '33 leidde tot *het eerste antisemietenproces* sinds menschenheugenis hier te lande, dat met vrijspraak van den leider der N.S.N.A.P. eindigde.

Den 12en Augustus '33 werd Nijmegen opgeschrikt door een zoogenaamden Nazi-inval. Tachtig Nederlandsche bruinhemden uit Kleef en Emmerik trokken ter opluistering van een vergadering met muziek voorop de keizerstad binnen. Dit feit, dat in een ommezien een groote menschenmenigte op de been bracht, de aansluitende uiterst rumoerige vergadering en tenslotte het vertrek der SA-mannen, die nog door tegenstanders beschoten werden, bracht door den ophef in de pers voldoende beroering in het land teweeg om onze partij een oogenblik in het middelpunt van de belangstelling te plaatsen.

Een maand later werd een afdeeling van onze SA uit het Duitsche grensgebied, die met een honderd man naar Arnhem op weg was om daar aan een protestmarsch tegen het voor de deur staande uniformverbod deel te nemen, bij Westervoort door een sterke formatie van de Arnhemsche politie tegengehouden.

Begin '34 verscheen ook de N.S.N.A.P. op de lijst van de voor ambtenaren verboden vereenigingen.

Ook in den nu volgenden tijd bleven de moeilijkheden bijna onoverkomelijk. Hoe dikwijls moesten wij de met de grootste moeite en offers voorbereide vergaderingen weer laten verloopen, doordat ons de zaal op het laatste oogenblik afgezegd werd. Toch werden tegen alle verdrukking in, eerst per fiets, later ook per motorfiets, overal in het land nieuwe steunpunten gewonnen en zoo ontstond langzamerhand weer een kleine doelbewuste gemeenschap, die wist, dat zij niets te verwachten, maar alleen *offers te brengen* had.

In den winter van '37—'38 werd de partijleiding weer naar Amsterdam verplaatst. Spoedig hierop brak er, vooral na de Oostenrijksche gebeurtenissen, een succesvollere periode voor ons aan. De belangstelling bij het publiek steeg merkbaar. Geestverwanten, die de teekenen des tijds in Oostenrijk en elders verstonden, sloten zich meer en meer bij ons aan. Ons eerste partijappèl te Utrecht midden Maart 1938 werd door een 150 vertegenwoordigers der groepen bezocht. De „Nat.-Socialist" van April '38 schreef:

„In geen jaren was er zulk een opschudding in Utrecht's middenstad, ofschoon het landelijk appèl toch strikt besloten was en geen vertoon naar buiten plaats had. Den heelen dag was het in de binnenstad rumoerig en op het Vreeburg stond een dichte menschenmassa. Er werd geschreeuwd, gedreigd en gediscuteerd.... Met verbijstering moest men constateeren, dat het meest revolutionaire Hitler-nationaalsocialisme springlevend en strijdlustig te midden van hen stond!"

„....Welnu, het appèl te Utrecht heeft ons geleerd, dat wij ook wat karakter en geestdrift betreft, trotsch op onze strijdgemeenschap kunnen zijn.... De strijd, de bittere, soms bijna wanhopige strijd in de dorpen en steden van ons land, heeft zijn werk gedaan. De zwakkelingen zijn uitgezeefd. De trouwen en geloovenden zijn gehard, gestaald. Het karakter van onze partij is in het vuur van den strijd gesmeed. Het is hard en scherp geworden. Dat is op dit partijappèl meer dan ooit uitgekomen. Het sprak uit de veranderde, verbetener geworden gezichten. Het sprak uit de eenvoudige, maar hartstochtelijke woorden der plaatselijke leiders.

„Een onverzettelijk geloof heeft den strijd doen volhouden, en de strijd op zijn beurt heeft het geloof gesterkt en gestaald. Het is geen „hoera"-geestdrift, geen voetbalmatch-enthousiasme. Het is de schreeuw van de onderdrukte ziel van ons volk. Het is het geloof, dat ons volk nog te redden is en gered móet worden. Het is WIL.'

Doch mèt den toenemenden weerklank, dien onze beweging, vooral in de arbeiderskringen van ons volk vond, en naarmate de geweldige dynamische ontwikkeling der bloeds-hereeniging over onze Oostgrenzen bij burgerlijken en marxisten onze partij en haar idee meer en meer plaatste in het licht van een dreigende historische beteekenis, nam ook de terreur, de officieele zoowel als de inofficieele, tegen onze nog zoo uitermate kwetsbare organisatie toe. Broodroof, ontrechting en molestaties onzer partijgenooten waren aan de orde van den dag. Onze colporteurs en ons partijkwartier in Amsterdam werden steeds weer door het verhetzte gepeupel belegerd en meer dan eens raakte onze SA slaags met de marxistische horden.

In de pers werd onder aanvoering van joden als Blankenstein en Moresco en van E.D.D.-ers als Van de Heuven Goedhart, om het Nederlandsche volk tegen ons op te hitsen en de regeering de gewenschte motieven tot onze vernietiging te geven een hetzecampagne op touw gezet, die alles verre overtrof, wat tot dusverre den nationaalsocialisten naar het hoofd geslingerd was. Het bleek dan ook al spoedig, dat wij vogelvrij-verklaarden waren en dat de regeering in haar begeerte om ons te vernietigen onder één hoedje speelde met de joodsch-marxistische kliek. Ten aanzien van ons werd de Nederlandsche wet buiten kracht gezet. De justitie ging, behoudens enkele loffelijke uitzonderingen, van het standpunt uit, dat „de vermoorde" in het ongelijk gesteld diende te worden; zoo was er voor ons geen recht te vinden. De politie maakte formeel — op last der regeering — jacht op ons. Meer en meer werden onze vergaderingen, zelfs besloten organisatorische samenkomsten, onmogelijk gemaakt, doordat de zaalverhuurder op het laatste moment door de politie geprest werd de zaal terug te nemen of doordat de politie eenvoudig voor den aanvang der vergadering de sprekers of zelfs wel alle vergaderingsdeelnemers arresteerde of ook doordat de vergadering onmiddellijk na de opening ontbonden werd, zoodat we tenslotte zelfs tot „hagepreeken" onze toevlucht moesten nemen. Huiszoekingen en gevangenisstraffen waren aan de orde van den dag. Door inbeslagnemingen en het onder pressie zetten van drukkers, poogde de politie de verschijning van ons strijdorgaan te storen. Wij waren een groep buiten-de-wet-gestelden geworden. De systeemregeering trachtte het procédé van stille wurging op ons toe te passen. Iedere legale activiteit was ons tenslotte onmogelijk gemaakt. Toen werd in de overtuiging, dat binnenkort groote revolutionaire gebeurtenissen — het was inmiddels zomer 1939 geworden — ook in ons land met nationaalsocialistische dynamiek de al het leven verstikkende woekerslijmlaag zouden wegspoelen, besloten de activiteit der partij voorshands te staken. Wij zagen, dat de kapitalistisch-demokratische systeemregeering het doodsteeken reeds op het voorhoofd droeg en wachtten als een stille „gezworen gemeenschap" onzen tijd af. En de groote revolutionaire gebeurtenissen zijn gekomen. Reeds twee maanden later brak de oorlog uit en begon het nationaalsocialistisch-herboren Duitschland zijn ketens van onrecht en beknotting te verbreken. En in Mei 1940 trok met de zegevierende Duitsche troepen de nieuwe nationaalsocialistische tijd Nederland binnen en vaagde het heele joodsche, liberalistische, Engelandhoorige systeem het land uit, nadat nog in de laatste dagen velen onzer partijgenooten samen met andere nationaalsocialisten en volkschgezinden om hun idealen in de kerkers en interneeringskampen gesleept waren. Ook onder de kleine groep „hoogstgevaarlijken", die reeds in April „geïnterneerd" waren en daarna naar Frankrijk werden gesleurd, bevonden zich partij-functionarissen.

De tijd der dictatuur lag achter ons, een nieuwe tijd, een tijd van vrijheid en gelijkgerechtigdheid, was aangebroken. Met onverbiddelijke kracht had het allesrevolutioneerende Nationaalsocialisme van Adolf Hitler en het probleem van de verbroedering met Duitschland en van de inschakeling in de germaansche levensruimte zich in Nederland aan de orde gesteld. De tijd was rijp geworden, wij konden aan het werk gaan. En het bleek, dat, nu eenmaal de scheidsmuur van hetze en laster weggebroken werd, waarmee ons volk van het nieuwe Duitschland werd geïsoleerd, steeds meerdere volksgenooten gegrepen werden door de groote figuur van den

(Vervolg op pag. 13)

Bij de foto's:
1. Vergadering te Den Haag. Dr. Van Rappard komt binnen. — 2. SA op propagandatocht. — 3 en 4. Het optreden der N.S.N.A.P. verwekte vooral in de jodenpers groote beroering. — 5. Dr. Van Rappard spreekt op een vergadering. — 6. Het Utr. Nieuwsblad slooft zich uit om door hysterische koppen het volk schrik aan te jagen. — 7. Dr. Van Rappard op bezoek bij de gouw Keulen—Aken der N.S.D.A.P. — 8. Inspectie der SA. 9. Rustpoos tijdens een oefening der SA.

Dr. GULBRAND LUNDE:

NOORSCHE LEVENSRUIMTE

Het Noorsche volk marcheert, bezield door een groot verleden, een nieuw tijdperk zijner geschiedenis binnen

De verheffing van Vidkun Quisling tot Noorsch minister-president en de instelling van een nieuwe Noorsche regeering op staatsrechtelijken grondslag heeft de aandacht der wereld op Noorwegen gevestigd. Dat het Noorsche volk worstelt met problemen, die thans vo r vele naties aan de orde zijn, zet Dr. Gulbrand Lunde, Noorsch minister van Kultuur en Volksvoorlichting en plaatsvervangend leider van Nasjonal Samling, in onderstaand artikel uiteen.

HET BEGRIP der levensruimte, in het Duitsch „Lebensraum", is nieuw in het volkenrecht. De uitdrukking is vooral in Duitschland gebruikt. In de politieke partijpers, die vijandig stond tegenover de nationale heroriënteering, is het begrip „levensruimte" gebruikt als de meest cynische uitdrukking voor de knechting van andere naties.

Ja, wij hebben het zelfs beleefd, dat een van onze grootste couranten schreef, dat het woord „levensruimte" een typisch nationaal-socialistisch, Duitsch begrip vertegenwoordigde, dat in het geheel niet in het Noorsch te vertalen was. Ook in het Noorsch moest „levensruimte" iets vreeselijks verbeelden. Doch voor verstandige menschen beteekent het Duitsche woord „Lebensraum" precies hetzelfde als het Noorsche „livsrum". En daar dit begrip steeds grootere vormen aanneemt, en zonder twijfel ook volkenrechtelijk een groote rol zal spelen, is het van de grootste beteekenis voor ons volk, dat wij beseffen, wat er eigenlijk mee bedoeld wordt en welke volkenrechtelijke beteekenis de invoering van dit begrip voor ons land zal krijgen.

Men kan wel zeggen, dat een duidelijke

definitie van het begrip levensruimte

nog niet gegeven werd.

Onder „levensruimte" verstaat men een grootere ruimte dan het geographische gebied, dat door een volk wordt bewoond; een grootere ruimte, waarin het volk voor zijn uitbreiding een uitlaat vindt, waar het zich kan doen gelden, zonder dat vreemde staten zich erin mengen. *)

Dergelijke toestanden zijn in de geschiedenis niet onbekend. Zoo hebben wij b.v. het begrip „belangensfeer", dat is het gebied, dat niet onmiddellijk als kolonie bij het moederland behoort, doch waar het betrokken land zijn invloed kan doen gelden, zonder dat het een inmenging van de zijde van andere koloniale machten behoeft te vreezen.

De Monroe-doktrine

De Monroedoktrine van 1823 geeft in haar grondgedachten ook uitdrukking aan het begrip „levensruimte", doordat zij den nadruk legt op een natuurlijke saamhoorigheid van de Amerikaansche staten onderling bij interventie van andere, niet-Amerikaansche staten. De Vereenigde Staten moesten, als leidende staat van Amerika, er hun goedkeuring aan hechten, wanneer Europeesche bezittingen op het westelijk halfrond van eigenaar wisselden. Dit verbod van inmenging, dat wij bij de Monroedoktrine vinden, is ook voor het Duitsche begrip der levensruimte kenmerkend, wijl dit eveneens een verbod tot inmenging voor die machten, die buiten de levensruimte staan, inhoudt.

Wij hier in Noorwegen hebben gezien, dat de menschen zich bezig houden met de vraag, tot welke levensruimte Noorwegen behoort, tot de Russische of de Duitsche. Een dergelijke probleemstelling is karakteristiek voor de geborneerdheid, die haar stempel drukte op onze Noorsche partij-politici en de Noorsche pers. Voor een nationaal denkenden en voelenden Noor geldt de omgekeerde vraag, die luidt:

Welke is de Noorsche levensruimte?

De Noorsche levensruimte is — wanneer men zich houdt aan de opvatting over het begrip, die ik heb trachten uit te leggen — die ruimte, welke het natuurlijke actiegebied voor Noorschen ondernemingsgeest en Noorsch initiatief is, de ruimte, waarvoor ons volk de natuurlijke capaciteiten bezit om haar productief te kunnen maken en te kunnen kultiveeren, zonder inmenging van vreemde machten.

Wanneer wij in de geschiedenis terug blikken, dan zien wij, dat de Noorsche expansie zich eeuwenlang tot aan de Noorsche Zee en over de eilanden, die ons omringen, heeft uitgestrekt, waarbij in later tijd nog de sterke Noorsche expansie in het Poolgebied komt.

Noorwegens historische rechten

Het historische recht tot heerschappij in de Noorsche Zee en de IJszee kan Noorwegen niet betwist worden. Reeds voor den Vikingtijd deed de Noorsche expansie zich gelden. De Hjaltland-eilanden, die nu Shetland-eilanden heeten en de Orkney-eilanden lagen het dichtst bij het Noorsche vasteland en werden daarom ook het eerst gekoloniseerd. Reeds in 790, toen de Vikingtijd begon, hadden deze eilanden een zuiver Noorsche bevolking. Iets later werden ook de Suder-eilanden, de tegenwoordige Hebriden, het eiland Man en Noord-Ierland door Noorwegen bevolkt. In de tiende en elfde eeuw droeg al het bezit op Man Noorsche namen, en uit dokumenten uit de veertiende eeuw kan men zien, dat de verhouding tusschen Keltische en Noorsche namen 1 : 8 was. Dit was het eerste begin van Noorsche zijde om

steunpunten rond de Noorsche zee

te vormen.

Doch de natuurlijke ontwikkeling ging spoedig verder. Een duidelijke explicatie voor de rechtvaardiging van deze uitbreiding vinden wij in de inleiding tot den eersten eisch der Noorsche regeering in het Groenland-proces, die met de volgende woorden begon:

„Het is geen toeval, dat Noren in de late Middeleeuwen Groenland ontdekten en bebouwden, en dat er eeuwenlang tusschen Noorwegen en Groenland vaste en regelmatige verbindingen hebben bestaan, zoowel op ekonomisch als op politiek gebied. Visscherij, zeehonden- en walvischvangst hebben sinds de vroegste tijden tot de belangrijkste bronnen van inkomsten voor de bevolking van Noorwegens Westkust behoord. Een gevolg hiervan was, dat de Noren ook zeer vroeg leerden met schepen de open zee te bevaren. Deze kundigheid gebruikten ze om de zee ten Westen en ten Noorden van Noorwegen te veroveren, om een kultiveering van de eilanden en kusten aan de andere zijde van deze zee in stand te houden, en om de bestaansmogelijkheden, die de zeevaart en de kolonisatie hun geopend hadden, productief te maken.

Na de kolonisatie van de Hjaltland-, Orkney- en Suder-eilanden, Man en Noord-Ierland volgde de ontdekking en koloniseering van de Faröer, IJsland en Groenland. De Faröer werden in de negende eeuw ontdekt en bebouwd en in den loop van de tiende eeuw bij Noorwegen gevoegd. Iets later vonden de Noren IJsland. De bebouwing van dit eiland begon in 874 en was plm. 930 voltooid. In 1262 erkende de IJslandsche vrijstaat den koning van Noorwegen als zijn landsheer.

Groenland

Groenland werd omstreeks 870 voor het eerst door een Noorschen zeevaarder gezien. Wij beschouwen het echter, dat de eigenlijke ontdekking pas 100 jaar later door Erik Raude geschiedde, zoo ongeveer aan het begin der 980-er jaren. Hij was geboren in Rogaland en er opgegroeid (in Jaeren) en woonde in IJsland. Erik Raude's ontdekking gaf den stoot tot de koloniseering van Groenland, die het Zuidelijk deel van West-Groenland omvatte, de kust tusschen den 60sten en 65sten graad N.B. In 1662 plaatsten deze kolonisten zich vrijwillig onder den Noorschen koning en vanaf dien tijd was ook Groenland een deel van het Noorsche Rijk.

De Noorsche expansie ging echter ook naar het Noordoosten, langs de kusten van Nordmann, het tegenwoordige Moermansk, tot Kvitsjöen. De sagen verhalen van meerdere dezer Bjarmelandsvaarten. Doch deze schatplichtige landen werden nooit zoo nauw verbonden met Noorwegen als de landen in het Westen.

In 1830 kwam er een Personeele Unie tot stand tusschen het Koninkrijk Noorwegen en Denemarken, en de overzeesche Noorsche bijlanden waren, als deel van het Noorsche Rijk, bij deze Unie inbegrepen. In dezen

tijd der Noordsche Unie,

die tot 1814 duurde, waren die landen nog steeds Noorsche bijlanden.

In 1469 werden de Hjaltland- en Orkney-eilanden aan den Schotschen koning verpand, en later niet

*) *In haar meest elementaire beteekenis is levensruimte — en het woord zegt het reeds — de ruimte, die een volk noodig heeft om te leven. Zij hangt niet alleen af van de bevolkingsdichtheid, doch ook van tal van andere omstandigheden, zooals b.v. klimaat, bodemgesteldheid, geestelijke en rassische instelling. Een volk, dat op onvruchtbare aarde woont in een ruw klimaat, zal in het algemeen een grootere levensruimte noodig hebben dan een volk van gelijke dichtheid, dat op een vruchtbaren bodem leeft in een mild klimaat. Een volk van hooge verstandelijke ontwikkeling en met grooten rassischen scheppingsdrang zoekt een ruimer levensgebied dan een volk zonder geestes- en arbeidsaspiraties. Volgens onze definitie is levensruimte een bewegelijk begrip, dat groeit naarmate de bevolking groeit, indien de overige omstandigheden gelijk blijven. Dr. Lunde heeft van dit bewegelijk begrip een statisch begrip gevormd, door aan de levensruimte van het oogenblik een surplus-ruimte te verbinden, die voor onbepaalden tijd de uitbreiding der primaire ruimte toelaat. Zoodoende kan hij conflicten met andere staten uitschakelen. — Red. Misthoorn.*

weer ingelost. De Faröer, IJsland en Groenland evenwel waren gedurende de geheele Unie, dus tot 1814, Noorsche bijlanden. Zelfs het Permanente Hof van Internationale Justitie te 's Gravenhage, dat op politieke gronden tegen Noorwegen was ingesteld, moest in deze zgn. „Groenland-aangelegenheid" toegeven, dat Groenland voor den geheelen duur der Unie bij Noorwegen behoorde. Weliswaar ging de relatie met Groenland reeds in de 15de eeuw verloren, doch zij werd in 1721, toen Noorwegen opnieuw ging koloniseeren, weer opgenomen.

Deze tweede kolonisatie vond plaats aan de Westkust, die om haar klimatologische toestanden het meest begeerenswaardige deel van het land was. Het was reeds lang bekend, dat voor de Westkust groote vischbanken lagen. Deze zijn echter pas later rationeel ten nutte gemaakt. Het waren de Noren, die, aan het begin der 1920-er jaren de rijke visscherijmogelijkheden bij Groenland aantoonden en zoo den grondslag legden voor de omvangrijke, internationale visscherij, die in deze -aarwateren plaats vindt. Ook aan de Oostkust van Groenland oefenen de Noren thans over een uitgebreid gebied de visscherij uit.

Men heeft de Noorsche visscherij aan de Groenlandsche kusten veel hindernissen in den weg gelegd. Zoowel op de Faröer als ook in Noorwegen heeft men herhaaldelijk naar voren gebracht, dat de

blokkade-politiek van Denemarken

in Groenland moest ophouden en dat open wateren bij West-Groenland een voorwaarde voor den vangst en de visscherij waren. Het was verder zinloos, dat Noorsche onderzoekingsexpedities niet de volle vrijheid hadden overal op Groenland hun wetenschappelijke onderzoekingen te doen en de verzamelingen, die zij daarbij aangelegd hadden, ongehinderd mee te nemen naar Noorwegen. Op West-Groenland, bij Gardar, leven bovendien menschen van Noorsche afstamming, die door de blokkade belemmerd werden de verbinding met Noorwegen in stand te houden.

Men kan zich afvragen, hoe zulke toestanden überhaupt kunnen ontstaan.

In 1814 werden de oude Noorsche bijlanden IJsland, Groenland en de Faröer door het Kieler Verdrag van Noorwegen gescheiden. Volgens dit verdrag, dat tusschen Zweden en Denemarken werd afgesloten, zou Noorwegen aan Zweden worden afgestaan. De Deensche onderhandelaar Burke maakte echter gebruik van de gebrekkige historische kennis van den Zweedschen onderhandelaar, Baron Wetterstedt, om de Faröer, IJsland en Groenland buiten te sluiten. Noorwegen werd dus van zijn bijlanden door een uitgesproken bedrog beroofd.

De „schurkenstreek van Kiel"

noemde „Aftenposten" deze handeling terstond na het oordeel in de Groenland-aangelegenheid. Koning Frederik II van Denemarken en Noorwegen handelde destijds in directe tegenstelling tot de belofte, die hij den Noorschen standen in 1661, bij de uitvoering der alleenheerschappij, gegeven had, volgens welke geen van deze koninkrijken ooit zou worden gesplitst. In het 19de artikel der koninklijke wet staat:

„Beide Rijken zullen ongedeeld en ondeelbaar zijn en blijven."

Over deze handeling van den koning leest men ook in het memorandum van het versterkte constitutioneele komité van 1923 over de Groenland-aangelegenheid, dat het Verdrag van Kiel een

inbreuk op het volkenrecht door Koning Frederik VI tegenover Noorwegen

noemt. „Buiten beschouwing gelaten, dat het Verdrag van Kiel voor Noorwegen niet bindend was, had dit land om reeds genoemde redenen het recht het voorbehoud ten opzichte van de Noorsche kroonlanden als ongeschreven te beschouwen. In Noorwegen is derhalve het Verdrag van Kiel nimmer erkend."

Wij moeten helaas toegeven, dat de belangen der Noorsche visschers etc. door de Noorsche politici slecht behartigd zijn. De heeren, die de Noorsche buitenlandsche politiek vertegenwoordigden, hadden heel andere persoonlijke en internationale doeleinden op het oog dan het waarborgen van de belangen der Noorsche visschers e.d. Voor hen was het er vooral om begonnen zèlf groot te worden en in den zgn. Volkenbond te schitteren. *Hambro, Mowinckel, Nygaardsvold* en *Koht* zijn

de schitterendste sterren aan den hemel van het verzuim

en men is voorts geneigd te vragen: wat hebben deze heeren na den 9den April gedaan om de Noorsche interessen in de polaire vaarwateren te verzekeren?

Ook in Svalbard *) hebben onze politici een kortzichtige politiek gevoerd, toen zij verzuimden belangrijke mijnen te koopen, die Noorwegen werden aangeboden, en die toen helaas in vreemde handen kwamen.

Noorwegens levensruimte ligt echter niet slechts in het Noorden. Ook in de Zuidpoolgebieden heeft de Noorsche expansie zich doen gelden. In 1892-'93 reisde de eerste Noorsche walvischvanger Jason, naar het Zuiden om daar pelagische vangst in de Zuidzee uit te oefenen. En dat was het begin van een fantastische ontwikkeling. In den nu volgenden tijd ontdekten Noren groote gebieden in den omtrek van de Zuidpool en teekenden kaarten daarover. Maar ook hier zijn de Noorsche belangen door onze partijpolitici niet effectief behartigd. In 1939 vond de Noorsche annexatie van een gebied aan de Zuidpool plaats. Doch Groot-Brittannië en zijn Dominions hebben zich gewetenloos

het leeuwenaandeel

van het antarktische kontinent toegeëigend, ondanks het feit, dat dit land praktisch meer van Noorsche dan van Britsche zijde produktief werd gemaakt. Ook hier heeft Noor-

(Vervolg op pag. 14)

*) *Noorsch voor Spitsbergen — Red. Misthoorn.*

Woordaanbidders

Scherper dan ooit komt tegenwoordig tot uiting, hoe groot het verschil in levenshouding is tusschen hen, die doof en blind geworden zijn voor de eeuwige waarden van het leven en de schepping en die zich daarom moeten richten naar een tot hoogste levensleidraad verheven dogma, naar een als goddelijk gekenmerkt woord, en hen, die niet vervreemd zijn van de eeuwigheidswaarden en daarom uit scheppingsorde en historie de krachten putten voor een juiste, harmonische levenshouding. De eerste groep is verstard, vastgeroest in haar dogmatisch harnas; het werkelijke dynamische gebeuren van den tijd gaat aan haar voorbij. De tweede groep echter ziet telkens weer in de geschiedenisopenbaring de goddelijke scheppingslijnen, waarnaar ook het leven van den enkeling zich heeft te richten en zij kan zich telkens opnieuw op deze openbaring instellen.

Ook in de politiek is verstarring, het zich onwrikbaar vastleven in een dogma of een program, een der noodlottigste dingen, die een politicus kunnen overkomen.

Het is het grootsche inzicht van den Leider der N.S.B. in de wereldhistorie geweest, dat dit volk, de Nederlanders, die zoo lang het leven gezien hadden door den bril der Hollandsche enghartigheid en lettervereering, met één forschen ruk wegtrok uit zijn verenging en het plaatste in den tijd en de ruimte. Hij deed dat, hoewel hij anders kòn. Hij deed dat met een programma, dat ook àndere mogelijkheden bood. En hij gaf daarmee te kennen, dat hij méér was dan een burgerman-politicus, zooals sommigen hem smalend plachten te noemen, meer dan de partijpolitici van een afgesloten tijdperk. De politiek, die Mussert gevoerd heeft, heeft het Nederlandsche volk behoed voor een volledigen ondergang in de wereld als gevolg van zijn dogmatiek en ruimtevrees. *Zijn* politiek heeft ons de ruimte gewezen, waarin tenslotte onze levensruimte zal moeten liggen: de Europeesche lotsen levensgemeenschap en de Germaansche bloedsgemeenschap. De historische verdienste van deze realiteitspolitiek, d.i. levenspolitiek, van Mussert, die met een programma als zoodanig zeer weinig te maken heeft, zal door het Hollandsche kleinburgerdom van onze dagen moeilijk worden gewaardeerd. Want deze Hollandsche burgers missen de ruimheid van blik, die volgende generaties zullen bezitten en die hen in staat zal stellen den man te vereeren, die op het beslissende oogenblik de historie van het Nederlandsche volk voor eeuwen wist te bepalen. Gelijk Willem de Zwijger een afscheiding en een nieuw begin in de Nederlandsche geschiedenis beteekent, zal ook Mussert als een figuur van zeldzame grootheid geboekstaafd staan.

Mussert heeft zijn binnenlandsche politiek, die — dat moet hij duidelijk gezien hebben — van zeer veel minder belang was dan de buitenlandsche, die ging om het lot van ons volk voor eeuwen, konsekwent niet laten prevaleeren, doch haar ondergeschikt gemaakt aan de buitenlandsche politiek. Ook hier had dat met een programma of iets dergelijks niets te maken. Een nationaalsocialist, voor wien dit woord geen hollen klank, doch levenshouding en wereldbeschouwing beteekent, moèst handelen, zooals Mussert gedaan heeft.

Het doet daarom een beetje belachelijk aan, wanneer wij in het jongste nummer van Vova een schildknaap der beweging, gezeten op zijn beste peerd, krampachtige pogingen zien doen om zijn — en onzen — Leider te persen in een programma of een beginselformule. Hij geeft daarmee te kennen, dat hij, hóe goed hij den Leider ook moge kennen, zijn historische grootheid èn voor dit volk èn voor Europa, nog niet heeft doorschouwd. En dat is dubbel jammer, omdat wij in dezen tijd juist menschen noodig hebben, die niet voortdurend bij hun èn anderer doen en laten in een programma snuffelen, om te onderzoeken of er hier en daar een duimbreed wordt afgeweken, maar die het nieuwe leven, den geest van den nieuwen tijd, waarvan tenslotte het programma, gewrocht door een man, die dezen nieuwen geest zoo visionair zuiver moet hebben aangevoeld, slechts een afspiegeling is. Figuren van historische grootheid laten zich nèrgens inpersen en zeker niet in een formule, die hun eigen geesteskind is. De hemel beware ons voor die lieden, die van de partij een gereformeerde kerk willen maken en van het programma een bijbel.

Lettervergoders hebben nimmer in de geschiedenis van een volk tot de verbeelding der nageslachten gesproken. Slechts mannen met geest- en daadkracht leven in de volksmythe voort. Mussert is zoo'n man. Zij, die na ons komen, zullen ons dankbaar zijn voor een mythische figuur.

BISSCHOPPEN, DIE HUN GOD REGEEREN

Ervaringen van een Nederlandschen frontstrijder

Hij was eerst kort terug van het Oostfront, afgekeurd voor verderen wapendienst wegens een opgeloopen ziekte.

Nu lag hij in een ziekenhuis.

Als ik u vertel, dat in dit ziekenhuis op alle mogelijke en onmogelijke plaatsen, vanaf de operatiezaal via de keuken tot in de W.C. kruisbeelden en heiligenplaten aan den muur hingen, dan begrijpt u direct, dat het een roomsch ziekenhuis was. Deze jongeman lag op Oudejaar in dit ziekenhuis en hij was blij d a a r te liggen, want juist op Oudejaar dacht hij eraan, hoe geheel anders de wereld het nieuwe jaar zou zijn ingegaan, als niet de dappere Duitsche legers en de verbonden Europeesche troepen het wereldvernietigend bolsjewisme hadden neergeslagen, toen het klaar stond Europa te bespringen. En het was voor hem een prettige gedachte, dat juist door dien heldhaftigen strijd tegen het godonteerend en godsdienstvernietigend bolsjewistische gevaar dit ziekenhuis nog bestond. Deze jongeman was zelf roomsch.

Hij had zijn huis, familie en betrekking verlaten om de wapenen op te nemen, misschien niet eens om zijn nationaal-socialistischen plicht te vervullen, maar waarschijnlijk wel om zijn *roomschen plicht* te doen, zijn kerk te verdedigen.

In het genoemde ziekenhuis was een rector. Voor de lezers, die dit niet weten, zij gezegd, dat een rector een roomsch geestelijke is, die aan een bepaalde inrichting verbonden is. Het is een zeer begeerenswaardig baantje. Menig geestelijke loopt het bisschoppelijk paleis plat om vader bisschop te vermurwen hem zoo'n betrekking te geven. Bijzonder aantrekkelijk is een rectoraat aan een zusterklooster of meisjespensionaat, waar je als eenige haan door alle hennetjes vertroeteld en geknuffeld wordt, waarmede overigens geen kwaad wil zijn gezegd.

Deze ziekenhuisrector nu was uitermate geschikt om zieken nóg zieker te maken; als hij binnentrad, waande men den dood te zien komen. Plotseling dook hij naast het ziekbed op en bepoeierde den zieke met angstige vermaningen. Vooral andersdenkenden genoten zijn voorkeur.

Terwijl de jongeman, waarvan wij spraken, op dien Oudejaarsdag lag te peinzen, zat plotseling de rector naast zijn bed en vroeg vriendelijk knikkend, of de betrokkene niet biechten en kommuniceeren wilde op Nieuwjaarsdag. Het was immers zoo schoon, het nieuwe jaar in te gaan met een blanke ziel. Maar dan moest de jongeman eerst verklaren, niet meer nationaalsocialistisch te voelen. Hij mocht n a t u u r l i j k pro-duitsch zijn, waarom niet? Maar vooral niet nationaalsocialistisch!

Zooals begrijpelijk is, weigerde de jongeman en om te laten zien, dat er meer geestelijken op de wereld zijn, liet hij een Duitsch priester komen, die hem de genademiddelen der kerk bracht. Die Duitsche priester begroette hem tot schrik van alle op de zaal vertoevende nonnetjes met een krachtig:

„So mein Kamerad! Heil Hitler!"

Vast en zeker zijn alle nonnetjes in dat ziekenhuis 's avonds onder aanvoering van hun rector in de kapel gaan bidden om God eerherstel te geven voor zulke snoode priesters.

Wij hebben hier een geval, dat zich in allerlei schakeeringen dagelijks binnen de Hollandsche grenzen afspeelt. Het is de waanzinnige strijd tusschen de roomsche kerk in Nederland en het nationaalsocialisme. Niet dat de roomsche kerk elders in Europa zich anders gedragen heeft, maar dáár heeft zij den politieken strijd reeds grootendeels verloren; in Nederland is de strijd nog in vollen gang, doordat de kerk hier politiek en financieel zoo perfect ge organiseerd was.

Jaar-in jaar-uit heeft de roomsche kerk door middel van pauselijke brieven en in herderlijke preeken het bolsjewisme gebrandmerkt als kerk- en wereldvijand nr. 1. Een heilige, Theresia van Lissieux, werd speciaal vereerd en aangeroepen tot redding van het Russische volk.

En nu het nationaalsocialistische Duitschland het kommunistische gevaar vernietigt, tezamen met zijn bondgenooten, de katholieke volken van Slovakije (waar zelfs een roomsch bisschop, Mgr. Tiso, staatshoofd is), Italië en Hongarije, nu zwijgen de hoogste prelaten over het grootsche werk van den Führer en de roomsche bisschoppen in Nederland behandelen haar redders als schurftige honden.

De eenheid der roomsche kerk, welke zich manifesteert volgens haar kathechismus in haar leer, gezag, sacramenten, enz., is wel verre zoek, waar — zooals hier beschreven — reeds twee priesters, die toevallig van n a t i o n a l i t e i t verschillen, noodig zijn om één ziel zalig te maken. Het is ook een bittere pil, dat niet de H. Theresia. doch een eenvoudig en groot man als Adolf Hitler de wereld van het kommunisme redt en dat niet de gebedjeskanonnades (die o zoo goedkoop zijn) doch de zware vuursalvo's der Duitsche wapenen de bolsjewistische legers vernietigen!

Er is volstrekt niets teveel gezegd, wanneer wij beweren, dat de Nederlandsche bisschoppen m e t h u n G o d s p e l e n.

Wanneer *zij* zeggen, dat nationaalsocialisten in Nederland niet zalig worden, dan heeft God ze verloren laten gaan.

God heeft de hemeldeur potdicht te houden, wanneer *de Nederlandsche bisschoppen* dat bevelen.

En mochten ze morgen hun bisschoppelijke geboden soms intrekken, dan heeft God dat nauwkeurig op te teekenen in zijn administratie. Gelukkig de nationaalsocialist, die vijf minuten n a de opheffing van dit verbod sterft, wee hij, die vijf minuten t e v r o e g sterft!

Deze bisschoppen, wier toog naar Joodsche kamfer riekt, dreunen gaarne hun gebeden voor een gevluchte koningin, die thans heult met het bolsjewistisch monster. Doch zij deden beter Te Deums aan te heffen om God te danken voor de redding hunner Kerk door Adolf Hitler.

Zij, die naarstig in den Bijbel snuffelen, zullen ook dit woord tegenkomen:

„Hij, Die in den hemel woont, lacht om U!"

Antwoord aan Dr. Haighton

Onze kunstmedewerker schrijft hierbij het slotwoord over de aangelegenheid Sluyters

De heer Dr. Alfred A. Haighton heeft in zijn artikel „Maatstaf van Beoordeeling" in het vorige nummer van „De Misthoorn" een zonderlinge wijze van bestrijding gevolgd, die al dadelijk in het door hem gekozen opschrift tot uiting komt.

Klaarblijkelijk is hij een verstokt aanhanger van de reeds zoo dikwijls veroordeelde „l'art pour l'art"-theorie, die zoo ontzettend veel kwaad heeft toegebracht aan de kunstproductie ook hier te lande en die gelukkig langzaam haar natuurlijken dood was gestorven. Nu komt zoo waar Dr. Haighton in het harnas om te trachten haar weer tot nieuw leven op te wekken.

We herinneren ons nog steeds een artikel van den te jong gestorven kunstcriticus van „Het Vaderland", Henri Borel, waarin deze — op lateren leeftijd — tegen die verderfelijke kunsttheorie te velde trok en zich tot de door de klassieke kunst gehuldigde kunstopvatting, die door de nihilistisch-bolsjewistische kunstbezoedelaars in minachting was gebracht, nog eens nadrukkelijk bekende. Helaas werd aan Borel's edel streven, van wiens kunstessays nog zooveel te verwachten ware geweest, na zijn dood een einde gemaakt, doordien de „Vaderland"-directie goedvond in Borel's plaats den kultuurbolsjewist Menno ter Braak aan te stellen.

Neen, Dr. Haighton, ter beoordeeling van kunstwerken is niet het aanleggen van slechts één maatstaf voldoende: de wijze van behandelen van het onderwerp. Van veel meer gewicht is het „onderwerp of motief". De door U gebruikte maatstaf beslist niets omtrent de waarde van het kunstwerk, maar stelt alleen in staat de vaardigheid van den zich als kunstenaar aandienende te beoordeelen, zooals wij ook bij ons artikel over Jan Sluyters voorop stelden. De andere factor, het onderwerp of motief, bepaalt daarentegen de waarde van het kunstwerk en ook van den kunstaar voor zijn volk, waarop het tenslotte aankomt.

Merkwaardig genoeg vraagt Dr. Haighton zelf, of een Congo-landschap, door een Nederlander geschilderd, niet een Nederlandsch gevoel kan verraden, en verklaart hij, dat een Nederlandsch zeegezicht, door een Cubaan geschilderd, geen Nederlandsch gevoel zou kunnen verraden. Het is het gebrek aan emotie van den kunstenaar bij de uitbeelding van zijn motief, dat zijn werk doet falen. Waar die emotie, door het motief op te wekken, ontbreekt, wordt het kunstwerk zielloos en is het dus als mislukt te beschouwen.

Het is natuurlijk weer het Jodendom geweest, dat de vertroebeling in de opvatting omtrent de waarde van kunstwerken heeft teweeg gebracht. Zooals Richard Wagner zoo duidelijk in zijn werkje „Das Judentum in der Musik" heeft uiteengezet, is het Jodendom door zijn natuurlijke defecten niet in staat, de roerselen der psyche van den Ariër mee te beleven; de Jood staat daarbuiten en zal er buiten blijven staan; zijn onware emotie of gebrek aan emotie noodzaakte hem — daar hij ter wille van de materieele opbrengst, die hij allerminst versmaadt, toch ook aandeel in de kunstproductie wenschte te hebben — den anderen maatstaf bij de beoordeeling van het kunstwerk te degradeeren en liefst buiten werking te stellen.

Maar de Misthoorn huldigt te allen tijde en overal de leuze: „Weg met de Joodsche opvattingen en leerstellingen!"

De W.A. heeft geen politioneele bevoegdheid

De hoofdcommissaris van politie te Amsterdam, kam. Tulp, wijst er ons op, dat de aanhef van het artikel „W.A. op straat" in ons vorig nummer niet in overeenstemming met de feiten is.

De W.A. geniet geen enkele politioneele bevoegdheid en het ligt ook niet in de bedoeling, die toe te kennen. De contrôle, die in Amsterdam door W.A.-mannen op de spervergunningen is uitgeoefend, is ontsproten aan eigen initiatief; zij waren daartoe niet bevoegd.

Een Deventersche dominee over

MODERN HEIDENDOM

KOLDER IN HET KWADRAAT!

Wij hebben niet de eer den weleerwaarden ds. D. T. Los uit Deventer te kennen. Doch zonder dit voorrecht weten wij toch terstond, bij welke kategorie volksgenooten wij genoemden prediker moeten indeelen, wanneer wij kennis nemen van eenige zinsneden uit een preek, die 's mans pen en mond ontvloeiden. Men luistere:

„Door de wereld vaart het moderne heidendom, dat de demonen heeft losgelaten en hun vrij spel gegeven. Het heeft hun zelfs een mooi pakje aangetrokken en een eerenaam geschonken."

Dapper gezegd, dominee! Waarschijnlijk hebt gij geheel aan de verwachtingen uwer aandachtig luisterende kudde beantwoord, toen gij zoo levendig de politieke formaties van den nieuwen tijd schilderdet. Want het moderne heidendom, dat door de wereld vaart, is natuurlijk het nationaal-socialisme, dat als een zuiverende storm het vuilnis van een joodsch-geknechte aera wegblaast en al het zwakke, geest- en bloedlooze, perverse, rotte en vermolmde tegen den grond smakt. Dominee hoort den storm loeien, en hij voelt hoe de muren van zijn kerk trillen en luistert angstig naar het ratelen der gebrandschilderde ramen. Hij houdt zijn hart vast, want hij weet het: ook in die muren van die oude kerk, die nooit is vernieuwd en verjongd, zijn de barsten der verwering getrokken. Misschien, zoo vreest hij, zal de kerk een zoo hevigen storm niet weerstaan. Men heeft nagelaten haar voortdurend na te zien, oude en krachtelooze elementen te vervangen door nieuwe en sterke. Men heeft den tijd laten draaien, en de dynamiek der schepping geloochend. Totdat het te laat is. Dan stijgt het verwijt aan den storm op:

„Dit moderne heidendom houdt erg van een kerk, die zich alleen met den Zondag ophoudt en het slechts heeft over God en de ziel. Laat de kerk toch van het gewone leven afblijven! Maar Luther zegt: verkondigen, zoo openbaar als het maar kan. En hij heeft gelijk. Want Christus heeft de demonie dezer wereld aan de kaak gesteld. Hij heeft de booze geesten hun naam laten noemen." (Die booze geesten heeft dominee al eerder in zijn preek opgesomd, voor den tusschenzang. Het zijn: de haat, het geweld, de oorlogshartstocht, de zedelijke verwildering, de lauwheid en het verraad. En ook nog de bandeloosheid en het ongeloof. Dat klopt precies, op één na. Want dominee bedoelt natuurlijk: de haat van de Duitschers en het geweld van de Duitschers en de oorlogshartstocht van de Duitschers en de zedelijke verwildering van de Duitschers en het verraad van de N.S.B.-ers en de bandeloosheid van de Duitschers en het ongeloof van de Duitschers. Die lauwheid is dan een oratio pro domo, want zij heeft de christelijke kerk tot den rand van den ondergang geleid). Dominee besluit:

„Ook ons wil hij in dezen strijd betrekken. Het is een strijd, die dagelijks gestreden wordt. Want de ware kerk leeft niet binnen vier muren, maar haar terrein is het leven van allen dag. Laten wij dan onzen Meester volgen en in de goede wapenrusting strijden. Amen."

Heel aardig, dominee, en zooals gewoonlijk zit het venijn in de staart. Er zijn n.l. ook volksgenooten, die in de verkeerde wapenrusting strijden, in den grauwen Duitschen soldatenrok of in dien van de heidensche ϟϟ-bloedgemeenschap.

Overigens, dominee, uw noodkreet: naar buiten, de straat op, vóór het gebouw instort! zal geen weerklank vinden. Zij, tot wie gij spreekt schuwen het licht van het leven. De dapperen staan reeds lang buiten. Zij marcheeren over uw kerkplein, wanneer gij de vernietiging van dat vervloekte heidendom predikt. Zij strijden met heldenmoed tegen den aartsvijand van alle waarachtig geloof, het bolsjewisme, wellicht ùw bondgenoot, gelijk die van uw collega in de leer, den ex-aartsbisschop van Canterbury.

Eeuwenlang heeft men gepredikt in uw kerken: naar buiten, naar buiten! Doch zij, die naar buiten gingen, keerden niet terug, omdat zij het stralende geluk, dat het verstaan van de eeuwig wentelende wereldorde schenkt, in zich voelden opbloeien en begrepen, dat de goddelijkheid ver-uit gaat boven de dufheid uwer kerk en de voosheid uwer daadlooze woorden. Zij, die nog rond uw kansel zitten, zullen er wel blijven, tot zij hun laatsten zucht in de atmosfeer van het verafschuwde tramendal hebben uitgezonden. En gij zelf? Ach, ge doet er goed aan, toch vooral binnen uw kerkmuren te blijven. Ge zoudt u niet meer thuis voelen in de wereld buiten, de alweêr veranderende, vernieuwende wereld, waardoor uw kerk alweêr ouder wordt. Ge demonstreerdet uw leven- en wereldvijandigheid zoo duidelijk, toen ge — eveneens voor den tusschenzang — verkondigdet:

„Er zijn betere sociale toestanden geschapen door verhooging van het loonpeil, verzekering en wat dies meer zij. Er wordt meer aandacht geschonken aan ons lichaam door allerlei sportieve training. Er is meer kans op geestelijke ontwikkeling door verheffing van het onderwijs en cursussen van allerlei aard. Er is meer ziektebestrijding door opvoering van de hygiëne. Maar met dit alles, hoe nuttig en hoe noodig ook, *kon het dier in den mensch groeien en zich des te sterker in zijn waren aard vertoonen.*"

Zie, dominee, dat is wel zoo'n ongebreidelde kolder, dat wij ernstig aan uw geestvermogens beginnen te twijfelen. In zijn bovenaardsche waanwijsheid verkondigt dominee de alles-aanvaardende gemeentelijke schare, dat al die sociale voorzieningen van tegenwoordig, al die hulp aan den arbeidende mensch, al die lichaamskultuur en al die geestelijke opvoeding, kortom al dat groote scheppende gemeenschapswerk van onze dagen, slechts tot gevolg heeft, dat de mensch verdierlijkt.

Na zoo'n waanzinseruptie zijn wij geneigd te vragen: Is het wonder, dat de kerk van Christus niet floreert? Is het wonder dat het volk zich afwendt van zùlke geestelijke herders, die zóó hun van God geschonken leven, dat wij allen kunnen uitbouwen tot een symphonie van hoogste schoonheid ter eere van den Schepper van het leven, te grabbel gooien?

Neen!

Het is geen wonder! Het is een lotsgang, die onafwendbaar is. Het is.... goddelijke scheppingswil.

Dominee Los, bepaalt u zich in het vervolg liever tot uw God en de ziel, die gij meent dat het moderne heidendom u als uw geestelijk grasveld wil toewijzen. Dáárin moogt ge naar hartelust grasduinen en dat terrein kunt ge volledig afgrazen. Ge kunt er uw vrome toehoorders menigen gezegenden Zondag door schenken. En mocht de storm van den tijd soms het dak van uw kerk slaan of haar muren met instorting bedreigen, dan wend u gerust tot de zingende soldaten op het kerkplein. Wellicht zult ge ervaren, dat de „booze geesten" die gij vreest nu juist niet in hèn wonen!

Het gerucht van de week

Vóór het gebouw stonden twee burger-wachtposten.

Ze drentelden zoo'n beetje op en neer in het nogal ruime winkelportiek en hadden het koud. Ze stampten hun voeten op de tegels, ze wreven hun handen tegen elkaar en langs de tintelende ooren. Ze zouden een lief ding willen geven voor iets warms, een kop koffie bijvoorbeeld.

Toen kwam er een bediende aan van een restaurant in de buurt, en op een dienblad bood hij den beiden wachten elk een kop koffie aan.

„Voor wie is dat?" vroegen de twee veiligheidshalve.

„Voor u," zei de café-bediende.

„Van wie is het dan?" vroegen de twee weer, en ondertusschen peuterden zij de suikerzakjes open en lieten de suiker in de koppen glijden.

„Van een meneer, die het bij ons besteld heeft," antwoordde het jongmensch. „Hij zei: „Wilt u twee kop koffie naar die wachtposten daar over de brug brengen?" En betaalde meteen. Nou, daar is de koffie."

„Aardig," zeiden de beide heeren, en dronken hun koppen tot op den bodem leeg. „Bedank dien meneer, als je hem ziet, wil je?"

„Zeker wel!" zei de aankomende kellner, en verdween met de leege koppen, de leege suikerzakjes en het leege melkkannetje.

Toen kwam de miezerige man naar voren. Hij had een scherp gesneden gezicht, met een spleetmond, een puntneus en sluike vlaswenkbrauwen over waterig-grijze oogen. Een slappe hoed stond iets tè scheef op zijn groote ooren. Hij kuchte, keek de beide wachten vluchtig aan, en zei toen, terwijl zijn oogen onrustig zoekend over de voorbijgaande menigte gleden:

„Dat haddu nie moete doen."

„Pardon?" zei de eene heer en de ander trok vragende rimpels in zijn voorhoofd.

„Die koffie drinke," zei de miezerige man, en hij wees ter verduidelijking naar den verdwijnenden diener. „Da's zwendel!"

„O, ja?" zeiden de heeren.

„Zwendel," herhaalde de man. En zijn stem latende dalen, ratelde hij schielijk af: „Ik staan ook op wacht, dus 'k weet er alles van. Die koffie wor angeboje door N.S.B.-ers, maar we magge ze nie drinke, want dat staat ommers in de kezienjes, en azzeme het tòch doene, dan worreme op een lijst gezet en ganeme later mee... foetsie!"

En hij maakte een vaag gebaar tegen den winterschen hemel.

„Hm," zei de eene wacht.

„Klets," zei de ander.

De miezerige man haalde de schouders op. Hij keek gluipend door zijn wenkbrauwen en zei: „U geloof mijn niet, niewaar? Pas maar op! Pas maar op! U zel 't nog beleve!"

Toen schoot hij om den hoek de gracht af.

Na enkele huizen bleef hij staan. Uit zijn zak haalde hij een notitie-boekje en een potlood. De zachte sneeuw stelde ons in staat hem te naderen en over zijn schouder te lezen:

„Kofie gedronke. 2 Wagtpotsen. in de leid. straat. om elf uur 15.— 50 ct."

Een georganiseerde geruchten-verspreider........

HELD OF MARIONET?

De man, die er naar streeft de keizerskroon van heel de wereld te dragen, is niets meer dan een slaafsche volgeling van zijn joodsche opdrachtgevers

Sedert Adolf Hitler de gemoederen van het Duitsche Volk en daarmee ook van de overige volken wakker heeft gemaakt voor het inzicht in de rol, die het Jodendom gedurende eeuwen, reeds van de Oudheid af, in de wereldgeschiedenis heeft gespeeld, is ook de verklaring van het huidige wereldgebeuren op veel breederen grondslag komen te staan. Het is gebleken, dat zoowel in de wereldpolitiek, als in de binnenlandsche, veel meer dan gebruikelijk was, dient rekening gehouden te worden met de werkzaamheid van bepaalde geheime machten, die tot voor kort als vrijwel onschuldig aan de verwekking der groote wereldbranden worden beschouwd — Jodendom, vrijmetselarij en Jezuïtisme — waarbij dan de in het openbaar leidende staatslieden, op wie de verantwoordelijkheid voor den geschiedkundigen loop der dingen komt te rusten, slechts een ondergeschikte rol hebben gespeeld.

Bij den eersten wereldoorlog golden als deze laatsten de Engelsche staatslieden Asquith en Sir Edward Grey, de Fransche staatslieden Poincaré en de minister van Buitenlandsche Zaken Viviani, de oude Keizer van Oostenrijk-Hongarije Franz Joseph en diens minister graaf Berchtold, Keizer Wilhelm II van Duitschland en de Rijks-kanselier Bethmann-Hollweg en Tsaar Nicolaas II van Rusland met den minister van Buitenlandsche Zaken, Sassanow. Zij allen heetten de verantwoordelijkheid te dragen voor de vier jaren van verwoeden strijd en ellende, die op den moordaanslag, te Serajewo gepleegd op den aartshertog Franz Ferdinand van Oostenrijk en diens gemalin, volgden.

De werkelijke misdadige verantwoordelijken waren echter geheel andere, althans ten deele. Daar was allereerst de Vrijmetselarij in haar geheel, die jaren lang een onvermoeide hetze tegen Duitschland had aangestookt, welke in dit geval werd vertegenwoordigd door den Grootmeester van 9 Britsche Grootloges *Koning Edward VII*, die van zijn troonsbestijging af (1901) het op de „Einkreisung" van Duitschland had toegelegd, waartoe hij half Europa had afgereisd. Zijn helper bij dit edele werk was de Fransche Minister van Buitenlandsche Zaken Delcasse, (1898-1903), die zijn rol tegen Duitschland in de besprekingen van Agadir (1911) speelde en later (1913) eveneens zoo als gezant te Petersburg; maar ook Poincaré, bij wiens verkiezing tot President der Fransche Republiek allerwege te Parijs de kreet weerklonk „C'est la querre" [1]), treft groote schuld. Deze staatsman en de Russische gezant te Parijs, Iswolsky, speelden in de maanden vóór het uitbreken van den oorlog elkander den bal toe, doordien laatstgenoemde den Russischen Minister Sassanow voortdurend aanspoorde de Fransche pers te subsidieeren ten einde een hetze tegen Duitschland in het leven te roepen en te onderhouden, hetgeen Poincaré onmisbaar achtte voor het verwekken van de noodige oorlogsstemming in Frankrijk.

Poincaré, Delcassé, Iswolsky en Sassanow waren allen vrijmetselaars. Verder is nog uit het proces, te Serajewo gevoerd, gebleken, dat de moordaanslag op Franz Ferdinand door de vrijmetselarij beraamd was, en dat de noodige gelden daarvoor door een bekend adres te Londen [2]) waren verschaft; dat de daarvoor noodige bommen door den vrijmetselaar majoor Tankosie waren geleverd, die de daders van den aanslag in het gebruik daarvan liet onderrichten.

Men ziet, de eerste wereldoorlog was geheel het werk der vrijmetselarij. Deze en het Jodendom waren het ook, die Italië in 1915 in den oorlog brachten.

De tweede wereldoorlog allereerst een Joodsche oorlog

Deze Joodsche rol kwam veel duidelijker naar voren bij het verwekken van den tweeden wereldoorlog. Allereerst zorgden daar de Joden zelf voor. Zoo schreef het Amerikaansche blad „The Jewish World" van 16 Januari 1919:

„Het internationale Jodendom heeft Europa gedwongen dezen oorlog (van 1914-18) te voeren, niet alleen om groote geldsommen op te stapelen, maar ook om met dat geld een nieuwen Joodschen wereldoorlog te beginnen."

19 November 1938 publiceerde de Jood Bernard Secache in het tijdschrift „Le droit de Vivre" van de „Ligue internationale contre l'Antisémitisme" (Liga, waarvan Secache president is) de volgende oorlogsverklaring aan Duitschland:

„Onze zaak is het de zedelijke en stoffelijke blokkade tegen Duitschland te organiseeren, te bewerken, dat dit volk onder quarantaine wordt gesteld.... Onze zaak is het om den straatslijpers van de Wilhelmstrasse te zeggen: Ge zijt gangsters; ondergaat het lot van de gangsters." Onze zaak is het om den oorlog zonder genade aan den volksvijand No. 1 te verklaren."

Zooals bekend reisde de Amerikaansche Jood Samuel Untermijer met dit doel gedurende jaren de aarde rond, en had het Jodendom voor die propaganda een bedrag van twee milliard dollar ter beschikking gesteld.

In het te Charbin verschijnende orgaan der Joden in het Verre Oosten „Joodsch Leven" (Ewrejskaja Shisn) schreef Dr. Goldman 2 Juni 1940:

„In October 1938 was de toestand van het Jodendom, van collectief standpunt uit gezien, zoo slecht mogelijk: er bestond toen het gevaar, dat de democratieën met Duitschland een definitieven vrede zouden sluiten. Wanneer het zoo ver zou gekomen zijn, dat Groot-Brittannië en Frankrijk zich definitief met het nazisme hadden verstaan, zouden de Joden in Europa met hun generatie uitgestorven zijn; hun probleem zou dan buiten het algemeene Europeesche probleem zijn komen te staan."

M.a.w.: de Joden hadden een Europeeschen oorlog noodig, om het Joodsche probleem in hun zin op te lossen, hetgeen Dr. Goldmann dan ook in hetzelfde artikel verder uiteenzet. Daarom behoorden zij, zoo meent hij, hun zwaarste geschut in het vuur te brengen, om zulk een oorlog te ontketenen.

Ten slotte nog deze uiting van den President van het Uitvoerend Comité, Ben Gurion, op het Zionistencongres te Genève op 16 Aug. 1939:

„Er komt een oorlog van Engeland tegen Duitschland: onze plaats is aan Engeland's zijde, want de komende oorlog is een Joodsche oorlog."

Roosevelts opvoeding en loopbaan

Omtrent Roosevelt's stamboom is veel te doen geweest, waarop het feit, dat hijzelf te dien aanzien groote onverschilligheid aan den dag legde, niet zonder invloed is geweest. Door voortgezette bemoeiingen van anderen is echter komen vast te staan, dat zijn bloed van moederszijde Joodsch geïnfecteerd is. Zijn vader, *die tot een zijtak der familie van den vroegeren President Theodore Roosevelt behoorde*, huwde n.l. de Jodin Sarah Delano en bij den doop van hun eenig kind, ontving dit bij den voornaam Franklin als tweeden nog een geslachtsnaam van zijn moeder [3]) (1882).

Franklin's opvoeding werd niet door uitgebreide of gedegen studie gekenmerkt. Een geregeld schoolbezoek heeft hij niet gekend; huisonderwijs werd voldoende voor hem geacht. Met Duitschland maakte hij reeds in de eerste jongelingsjaren kennis, toen hij zijn vader vergezelde, die een kuur te Nauheim doormaakte. Zorgvuldig vermeed de jonge Roosevelt kennis te nemen van wat de groote Duitsche geesten op litterair en muzikaal, of ook op wetenschappelijk gebied hebben voortgebracht.

Met Frankrijk bonden hem nauwere banden, eensdeels door jeugdreizen, ten andere echter ook, doordien hij in den eersten wereldoorlog als onderstaatssecretaris bij de U.S.A.-marine te Parijs werd geplaatst, nadat hij een paar jaren als student aan de Harvard-universiteit te Cambridge (Mass.) met allerlei sporten had zoekgebracht. Hoewel hij bij de universitaire examens niet slaagde, werd hij toch als advokaat bij de balie te New York toegelaten (1907).

Op zijn 29ste jaar liet hij zich candidaat stellen voor het lidmaatschap van den senaat, zonder program natuurlijk, maar met enkele algemeenheden in zijn mars, die in staat zijn de massa te pakken. „Ik trok er op uit (in den verkiezingsstrijd) om mijn kiezers te vertellen wat zij noodig hadden, niet wat ze zouden krijgen," zoo beschrijft Roosevelt zelf zijn verkiezingscampagne. In 1911 werd hij onder President Wilson tot onderstaatssecretaris bij

---

[1]) *Zie Colenbrander: „Tien jaren wereldgeschiedenis", 2e deel, blz. 145 en Brockhaus Lexikon onder „Poincaré".*

[2]) *Hamptoncourtstreet 112, Londen: Officieel (geheim) bureau „ter verwezenlijking van politieke doeleinden."*

[3]) *In het standaardwerk van Fr. Hasselbacher „Entlarvte Freimaurerei", Bd I, blz. 17 vindt men o.a. ook overgenomen uit „The General Ahriman Rezon and Freemason's Guide" (De gids voor wetgetrouwe broeders en vrijmetselaren) New York, 1901: „De vrijmetselaren stichten een bouw, waarin de God van Israël eeuwig zal wonen," en op blz. 18 wordt gevonden bij de bespreking van de „Oude Plichten" voor den vrijmetselaar: „Een vrijmetselaar is gebonden de Moraalwet als een ware Noachide trouw te blijven" en de eerste plicht dier wet luidt: „Gehoorzaamheid aan de Joodsche Overheid".*

M.a.w. de vrijmetselaar moet een „Kunst"-(matig gevormde) Jood zijn.

het departement van marine aangesteld en in 1920 trad hij tevergeefs op als candidaat voor het vice-presidentschap der Unie-regeering. In het volgende jaar werd hij door de spitale kinderverlamming aangetast, de ziekte, die jarenlang aanhield, maar die toch niet belette, dat hij in 1928 tot gouverneur van den staat New York werd gekozen. Hier toonde hij voor het eerst een bepaald politiek streven door zijn scherp optreden tegen de corruptie in de regeeringsposten en tegen de mannen van Tammany-Hall, die, een eigen politiek bedrijvende, meermalen tot corruptie aanleiding gaven.

In 1932 eindelijk werd hij als candidaat der demokraten voor de eerste maal tot President der Unie gekozen; zijn tegenkandidaat was destijds de republikein Hoover. In het volgende jaar, toen de groote bankkrisis uitbrak, schreef hij zijn bekende werkje „Looking forward" (Vooruitziend).

Ondanks zijn verlamming is Roosevelt vrijwel dezelfde gebleven. In zijn privé-leven maakt hij nog steeds pleziertochtjes per jacht, hengelt en laat filmen, naar blijspelen vervaardigd, voor zich vertoonen.

Mocht Roosevelt, door eenigszins straffer optreden in den beginne, al eenige hoop op een zelfstandig regeeringsbeleid hebben opgewekt, na enkele jaren bleek alras, dat hij zich volkomen tot werktuig van vrijmetselarij en Jodendom verlaagde.

Roosevelt is gehuwd met een vermogende achternicht van zijn voorganger als President, Theodore Roosevelt, Eleanor Roosevelt geheeten, die zich later als propagandiste voor de plannen van haar gemaal ontpopte en haar leugenspeeches, daarvoor gehouden, zwaar betaald kreeg.

Roosevelt als vrijmetselaar en Jodenknecht

Volgens de Duitsche Odd Fellow-Zeitung (het orgaan van de Duitschsprekende Odd Fellows in de V.S.) van 15 Dec. 1932 is Roosevelt *actief lid* dier maçonnieke orde; en volgens het maçonnieke weekblad „Am rauhen Stein" van Maart 1933, blz. 77, is Roosevelt ook actief lid van de Vereeniging van Tempelridders. [4])

Hieruit kan alreeds blijken, dat de President der V.S. allerminst beschouwd kan worden als de heerscher, die als onafhankelijk en vrij man zijn oordeel op elk gebied der binnen- en buitenlandsche politiek kan vormen en uitspreken. Ook al is hij Br. van den 32sten graad, dan nog zal hij bij al zijn woorden, bij al zijn doen en laten te rade moeten gaan met de voorschriften van den Oppersten Raad der vrijmetselarij.

Deze Opperste Raad werkt ten nauwste samen met de Joodsche vrijmetselarij, die in de Independent Order B'nai Brith is georganiseerd, en die zich evenals de gewone vrijmetselarij over de geheele aarde uitstrekt, terwijl de Joodsche haar zetel heeft te New York, de andere te Londen. Beide instellingen zijn dan ook geheel als Angelsaksische organen te beschouwen, tegelijk echter ook beide als Joodsche. Want ook de gewone vrijmetselarij is, zooals de landelijke Opperrabbijn Dr. Isaac Wise in de V.S. reeds in 1866 in „The Israelite America" schreef, „een Joodsche instelling, welker geschiedenis, graden, plichten, paswoorden en uitleggingen van het begin tot het einde Joodsch zijn."

In 1928 was in het Fransche maçonnieke tijdschrift „Le Symbolisme" te vinden: „De eerste daad der vrijmetselarij zal het zijn het Joodsche ras hoogelijk te eeren, dat de goddelijke wijsheid onveranderd bewaart." [5])

Nu, dit blijkt Br. Roosevelt dan ook wel heel grondig in praktijk gebracht te hebben, althans in het orgaan der „Antisemitischen Aktion", „Die Judenfrage" van 28 Oct. 1941 vonden we in het artikel „Die Verjudung Amerikas" een opgave van de leidende personen in de regeeringsbureaux van Roosevelt, waaraan het volgende in hoofdzaak is ontleend.

Hoofdadviseur voor alle rechtzaken was tot voor kort de *Jood Louis Dembitz Brandeis*, die tot het viermanschap behoorde, waarin de „hersenkracht" der V.S.-regeering geconcentreerd was. In Kentucky geboren, had hij zijn opleiding aan een Dresdener Realschule en aan de Harvard-universiteit in Amerika genoten. Hij gold reeds onder President Wilson als een der bekwaamste juristen en werd door hem dan ook in 1916 tot Oppersten rechter in het Bondsgerechtshof te Washington benoemd. Daar in de V.S. de regeeringszaken aan drie verschillende instellingen — Presidentschap, Parlement en Opperste Gerechtshof — onafhankelijk van elkander zijn toebedeeld, beheerschte Brandeis nagenoeg onbeperkt de geheele rechtspleging der V.S. Geen wonder dus, dat hij bij het wereldjodendom zeer gezien was en als President van den Wereldjodenstaat werd benoemd. Ook bij Roosevelt gold hij als buitengewoon bekwaam adviseur op verschillende gebieden, o.a. op rechts- en politiek gebied. Hij stierf in de maand October van het vorige jaar.

Een paar jaar tevoren was de *Jood Felix Frankfurter* naast Brandeis als rechter in het Opperste Bondsgerecht benoemd. Aan Brandeis' invloed was het hoofdzakelijk te danken, dat het Wereldjodendom in 1914 ter „Vredes"-conferentie te Versailles als gesloten Joodsche natie werd vertegenwoordigd en aan de onderhandelingen deelnam. Sedert dien stond de Palestina-politiek, die tot de hoofdkwesties der wereldpolitiek behoorde, en de financieele politiek, waarin de Amerikaansch-Joodsche geldmagnaten Baruch, Warburg, Loeb, Schiff, enz. de hoofdrol speelden, in het teeken van de Joodsche wereldmacht en onder President Roosevelt is dit zoo gebleven, ja, is die macht nog aanzienlijk toegenomen tengevolgen van de geweldige schuldbedragen aan Wallstreet, die na den vorigen wereldoorlog op Frankrijk, Engeland, enz. bleven rusten, en die nog steeds niet vereffend zijn.

Hoewel de bevolking van de V.S. samengesteld is uit Engelschen, Duitschers, Hollanders, Skandinaviërs, Italianen, Franschen, enz. en Joden — deze slechts tot een bedrag van 4 pct. der geheele bevolking — blijkt uit het volgende, dat het Jodendom in de regeering een overwegende plaats inneemt.

Zeg mij, wie uw vrienden zijn .....

De staatssecretaris Cordell Hull, die met een Jodin is getrouwd, heeft als ekonomisch adviseur den Jood *Herbert Feis*. Aan het hoofd van de afdeeling berichten en mededeelingen van het Ministerie van Buitenlandsche Zaken (het zgn. States Department) staat de Jood *D. A. Salomon*. Voor de Oost-Aziatische aangelegenheden en Philippijnen treedt de Jood *Earl Jacobs* op. Als assistenten voor de wetgevende afdeeling fungeeren de Joden *J. A. Metzger* en *Leo Pasvolsky*.

Minister van financiën is de Jood *Henry Morgenthau*, die nauw verwant is met den Joodschen gouverneur *Herbert Lehman* van den staat New York en met verschillende der internationale Joodsche bankiersfamilies Guggenheimer, Seeligmann, Wertheimer, Levisohn, Warburg, enz. Het ministerie van financiën staat dus direct met de Joodsche geldmagnaten in familierelatie.

In Morgenthau stelt Roosevelt een onbeperkt vertrouwen, zooals niet alleen blijkt uit de tallooze opdrachten, die hij van den President ontving, maar ook uit het feit, dat van hem nooit een officieele rekening en verantwoording werd gevorderd betreffende de enorme bedragen, die door zijn handen gaan. O.a. werd hem door Roosevelt de zorg ervoor opgedragen, dat de eigen Amerikaansche industrie met de buitenlandsche werd gelijkgesteld en dat de nieuwste Amerikaansche typen van militaire vliegtuigen — tegen den wil der hoogste militaire autoriteiten in — dadelijk aan Frankrijk en Engeland te koop werden aangeboden. In verband daarmee verzocht Morgenthau dien autoriteiten zijn bevelen omtrent den verkoop van vliegtuigen aan Frankrijk en Engeland niet te publiceeren, daar

(Vervolg op pag. 14)

[4]) *Wichtl-Schneider „Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik", 13.te Auflage, S. 110.*

[5]) *Volgens een artikel in de „Westdeutsche Beobachter" omstreeks de jaarwende 1941/42 van de hand van Heinz Henkel.*

EEN JODENKONGSI

Van boven naar beneden:

De president van het joodsche wereldrijk oefent zich in het opzetten van zijn kroon; voorloopig is het nog maar een vrijmetselaarshoofddeksel.

Mevrouw Eleanor Roosevelt trekt voor de mikrofoon van leer tegen het nazidom, dat raszuiverheid predikt, en verdedigt haar bolsjewistische theorieën der rasvermenging. Gezien haar dikke lippen en den opsmuk, dien zij op, om of aan zich gehangen heeft, is zij al aardig op weg zich in te leven in de „kultuur" van joden en negers.

Morgenthau, minister van Financiën, onbeperkt heerscher over de schatten, die de V.S. vergaard hebben.

Wat denkt hij uit? Bernard M. Baruch, financieel adviseur van Mr. President, zint op een nieuwen jodenstreek.

La Guardia, na zijn heer en meester Roosevelt waarschijnlijk de grootste misdadiger der V.S. Zijn gezicht zegt in dit opzicht alles. Zooiets maakt men in het jodenparadijs burgemeester.

(Foto's uit het boek: „Was will Roosevelt?")

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK

Nadat het Engelsche Lagerhuis, zij het niet van harte, met nagenoeg algemeene stemmen besloten had om het programma „wegens overweldigend succes en op dringend verzoek van velen" voorloopig nog maar te prolongeeren, zat er voor de regisseur en hoofdrolspeler Winston Churchill niets anders op, dan te probeeren, nogmaals het vertrouwen van zijn publiek te winnen, door in het „tableau de la troupe" eenige wijzigingen aan te brengen. Zoo zien wij dan den ouden beproefden Lord Beaverbrook wederom op het tooneel verschijnen, ditmaal echter uitgedost als Minister van Oorlogsproductie. Zal het wat geven? Zal het drama „Wereldoorlog", dat wij thans in een onbekend aantal bedrijven mede opvoeren, dan tenslotte toch nog het succes opleveren, dat een kliek van joden en plutocraten en bolsjewisten er zich van voorstellen? Maar waarom zelf een antwoord te formuleeren, nu de Führer het zoo duidelijk zeide in zijn laatste rede: „Waar de vijand ook opduikt, wij zullen hem dit jaar weer verslaan, precies als tot dusver!"

In een tempo, sneller dan zij gekomen waren, worden de Britten in Noord-Afrika teruggedreven. Op het oogenblik, dat wij deze regels schrijven, naderen de Duitsch-Italiaansche pantserdivisies reeds Tobroek. Nog maar enkele weken geleden verklaarde de Londensche pers, toen haar duidelijk werd, dat het groote doel — de verdrijving van Generaloberst Rommel en zijn mannen uit geheel Afrika — niet verwezenlijkt zou worden, dat de ontzetting van het sedert vele maanden ingesloten Tobroek een der voornaamste Britsche aanvalsdoelen was. Wat zullen wij binnenkort in deze bladen omtrent deze vesting- en havenstad te lezen krijgen? Want binnen enkele weken zullen opnieuw Duitsche en Italiaansche formaties de grenzen van Westelijk-Egypte bedreigen en zal men in Engeland opnieuw het gevaar, dat het den As-mogendheden zal gelukken de verbinding tusschen de Middellandsche Zee en den Stillen Oceaan te verbreken, onder de oogen moeten zien.

Daarbij valt op dit oorlogstooneel nog een ander, niet minder belangwekkend verschijnsel waar te nemen. In de afgeloopen week maakten zoowel de Duitsche als de Italiaansche legerberichten melding van de overgave van verschillende eenheden, die waren samengesteld uit Britsch-Indische soldaten. Dezen gaven blijkbaar de voorkeur aan een gevangenschap, ver van huis, met de zekerheid het vaderland voorloopig niet terug te zullen zien, boven een voortzetten van den strijd onder Engelsch bevel. Wij willen hieruit op dit oogenblik nog geen bepaalde conclusies trekken, doch wijzen erop, dat dergelijke gebeurtenissen ook door de Japansche legerleiding tijdens den strijd op het schiereiland Malakka konden worden gerapporteerd.

Was het verloop van den strijd in Noord-Afrika na de zoo hooggespannen verwachtingen wel zeer teleurstellend voor het Engelsche publiek, hoeveel grooter moeite zal het kosten de pil te vergulden, die binnen afzienbaren tijd bij den val van Singapore zal moeten worden geslikt. Want wat Afrika betreft kunnen de Engelsche propagandisten er tenslotte nog op wijzen, dat deze strijd nog steeds op Italiaanschen bodem wordt uitgevochten, terwijl Malakka, dat sedert vele jaren erkend werd als een steunpilaar voor Engeland's wereldmacht, zoowel in economischen als in militair-politieken zin, een uiterst belangrijke, eigen bezitting was, waaraan dan ook zorgen genoeg werden besteed. Nog slechts enkele regels en het hoofdstuk Malakka in het boek der Britsche koloniale geschiedenis is uit. Het is Japan, dat een punt achter de laatste letters plaatst: zijn landingstroepen zijn reeds aangekomen op het eiland, nadat zij er op 9 Februari in slaagden de zwaar verdedigde straat van Johore over te steken. De strijd, die daar nog te wachten staat, zal ongetwijfeld zwaar zijn — het einde is echter niet twijfelachtig. Ook boven de vesting Singapore zal een vlag der Drie-mogendheden wapperen — zooals zij reeds wappert boven vele, eens onneembaar geachte steden.

Duikbooten, daartoe speciaal gebouwd en uitgerust, vermoedelijk uitgaande van de talrijke bases, die Duitschland na de verovering van de kust langs den Atlantischen Oceaan overal aanlegde, opereeren thans voor de Oostkust van Noord-Amerika en regelmatig bereiken ons de berichten hunner successen, welke bewijzen, dat ook hier — en ook hier in tegenstelling tot de grootspraak van president Roosevelt — de Amerikaansche verdediging niet is opgewassen tegen het zeemanschap en het militaire inzicht der Duitsche bemanningen. Sedert 24 Januari werd bijna 400.000 ton koopvaardijscheepsruimte vernietigd; ongeveer 4 pct. van de totale scheepsruimte waarover de Ver. Staten kon beschikken op het moment, waarop zij officieel in den oorlog werden betrokken.

In de „Deutsche Zeitung" zagen wij dezer dagen een kaart van de Sovjet-Unie. Een kaart, welke antwoord geeft op de sprookjes, die sedert November in omloop zijn. Op deze kaart is namelijk ook de lijn van het front aangegeven. Het blijkt, zooals trouwens door de Duitsche legerleiding herhaalde malen nadrukkelijk naar voren werd gebracht, dat op eenige punten onder den drang der dit jaar wel zeer abnormale weersomstandigheden bepaalde frontcorrecties ten uitvoer werden gelegd. Van een terugtocht, welke zich zelfs maar in de verste verte zou laten vergelijken met die van Engeland in Noorwegen, in Frankrijk, op den Balkan en nu weer op Malakka, is geen sprake. Het komende voorjaar — ondanks alle koude merken wij aan het lengen der dagen reeds, dat het in aantocht is — zal ook den laatsten ongeloovigen Thomas wel het antwoord geven: Wat door de Duitsche troepen in een periode van vier maanden werd ontruimd, zal, zoo noodig in evenzooveel dagen, opnieuw bezet worden!

BINNENLANDSCH OVERZICHT

Meer Nederlandsche arbeiders naar Duitschland.

De Commissaris van het N.V.V., kam. Woudenberg, heeft een studiereis naar Duitschland gemaakt. Het gelukkige resultaat van deze reis is geweest, dat enkele maatregelen zijn genomen, die voor onze in Duitschland werkende volksgenooten van de grootste beteekenis zijn. De dagbladen hebben er uitvoerig over bericht. Slechts één willen wij er hier noemen: het zonder wachttijd overgaan van de zorgen van het Duitsche Arbeitsfront naar het N.V.V. in Nederland. Hiermede is een rechtvaardige grief uit de wereld geholpen, waarvoor Woudenberg alle hulde verdient.

Ook aan de verpoozing der Nederlandsche arbeiders in Duitschland is gedacht. Vroeger was het zoo, dat onze arbeiders, die naar Duitschland vertrokken als 't ware van de Nederlandsche bevolkingslijst werden afgevoerd: zij telden in geen enkel opzicht meer mee. Thans is dat anders. Het N.V.V. geeft zich veel moeite den Nederlandschen arbeider in Duitschland het gevoel te geven, dat het vaderland hem niet vergeet, maar alles wil doen om de band met „thuis" intact te houden.

Dit is van te grooter belang, omdat te verwachten is, dat binnen afzienbaren tijd nog grootere groepen Nederlandsche arbeiders over onze Oostgrens zullen trekken.

Wie in dezen oorlogstijd het voorrecht heeft zoo nu en dan in Duitschland te komen, en dan vooral in de industriecentra, wordt steeds weer opnieuw getroffen door een stadsbeeld, dat getuigt van koortsachtig hard werken. Hier is iedere zenuw gespannen, hier klinkt het lied van den arbeid in volle accoorden: hier geeft een heel volk heel zijn arbeidsenergie om zijn kinderen aan het front de beste wapenen te verschaffen, de transportmiddelen in stand te houden en het binnenlandsche leven-in-oorlogstijd ongestoord te doen verloopen; evenzoovele voorwaarden om den oorlog succesvol te beëindigen.

Niettegenstaande deze bewonderenswaardige inspanning van het Duitsche volk, is er in Duitschland een nijpend gebrek aan arbeidskrachten. Door alle niet direct belangrijke bedrijven tot het uiterste „uit te kammen", d.w.z. de menschen, die maar even gemist kunnen worden, er uit halen, zijn nieuwe legioenen voor de bewapeningsbedrijven beschikbaar gekomen. Daarnaast is het streven er op gericht, nog meer buitenlandsche arbeidskrachten naar Duitschland te halen. Tot dusver droeg dit alles een vrijwillig karakter. Het staat te bezien, dat wanneer door domme tegenwerking en een gruwelijke leugencampagne van het „in puin gesmeten Roergebied", het aantal vrijwilligers niet groot genoeg is, andere maatregelen genomen zullen worden. Duitschland stelt zich terecht op het standpunt, dat de Duitsche soldaten het leeuwendeel in den strijd tegen de wereldpest, het bolsjewisme, in de voorste loopgraven voor hun rekening nemen. Deze strijd gaat geheel Europa aan. Wanneer velen dit niet zien, of, beter gezegd: niet zien *willen*, moeten zij tegen zichzelf in bescherming genomen worden. d.w.z. dat de strijd tegen het bolsjewisme ondanks de anti's, die beweren er niets van te begrijpen, toch tot het bittere einde toe moet worden voortgezet.

Het minste wat Duitschland daarbij verlangen mag, is, dat de andere Europeesche volken mede hun arbeidskracht in dienst van dit geweldige Europeesche doel stellen.

Dat daarbij de sociale voorwaarden en de geldovermakingen van onze Nederlandsche arbeiders goed geregeld dienen te zijn, is vanzelfsprekend. Het N.V.V. is zeker op dit terrein paraat; een studiereis als die van kameraad Woudenberg kan slechts dienstig zijn om hier en daar nog voorkomende ongerechtigheden en organisatorische onvolmaaktheden op te lossen en te voorkomen.

Een woord van lof.

Er wordt in Nederland veel — en dan vooral in het kamp van de tegenstanders — over sabotage gesproken. Wij twijfelen er niet aan, of sabotage komt hier en daar voor. Anderzijds hebben wij er behoefte aan, ook eens de andere zijde van de sabotage-medaille te bekijken. En wie dan de bijzonder slechte en ongekend-lange winterperiode in aanmerking neemt, moet tot de conclusie komen, dat van sabotage op groote schaal gelukkig geen sprake is. Toevallig moesten wij in deze periode veel reizen en we hebben dus volop van de zeer groote treinvertragingen geprofiteerd. Maar wie ook nog eens een oogenblik genomen heeft om te zien hoe onze locomotieven een Noordpool-uiterlijk hadden gekregen en het geheele emplacementen, zoogoed als het overige, onder een ongekend dik sneeuwdek bedolven waren, kan er alleen nog maar respect voor hebben, dat het spoorwegbedrijf nog gefunctioneerd heeft, zooals het dit dan met hangen en wurgen hééft gedaan.

Eveneens is thans komen vast te staan, dat de voedselvoorraden in de nabijheid der groote steden zoo groot zijn geweest, dat het publiek er langen tijd niets van gemerkt heeft, dat de bevoorrading in het gedrang moest komen: de tijdelijke halveering van het aardappelrantsoen, na vele weken zeer strenge vorst, bevestigt dit slechts. Evenzoo is de tijdelijke invoering van gaslooze uren, na ettelijke weken dat het vervoer over water volkomen was lamgelegd en over de rails aan groote beperkingen onderhevig, slechts een bewijs te meer, dat de voorraden industriekolen bij de gasfabrieken zeer beduidend zijn geweest en ook nu nog zoo groot zijn, dat slechts een geringe beperking van het verbruik noodig is.

Wij zijn zeker niet de menschen, die onder de leuze „Zoek de zon op", op het punt van sabotage de zaak licht opnemen. Juist daarom echter willen wij hier nadrukkelijk wit noemen, wat, met het oog op de ongekende weerssituatie — die hebben zelfs volgens onze tegenstanders, die gemeene nazi's nu eens *niet* op hun geweten! — wit genoemd moet worden!

NIEUWS VAN DE WEEK

5 FEBRUARI: O.K.W.: 47.000 br.t. handelsscheepsruimte voor de Noord-Amerikaansche kust door duikbooten tot zinken gebracht — It. w.m.b.: Duitsch-Italiaansche pantserformaties passeeren Derna in Oostelijke richting — Jap. w.m.b.: Offensief tegen het eiland Singapore geopend — Brazilië stelt Natal ter beschikking van de Ver. Staten — Actie tegen ratten; 10 ct. premie voor ingeleverde exemplaren.

6 FEBRUARI: O.K.W.: Geslaagde tegenaanval ten N.O. van Koersk; gevangenen en oorlogsbuit binnengebracht. It. w.m.b.: Voortgezette opmarsch in de richting van El Gazala — Nahas Pasja minister-president van Egypte — Tijdelijke vermindering van het aardappelrantsoen, aangevuld met peulvruchten.

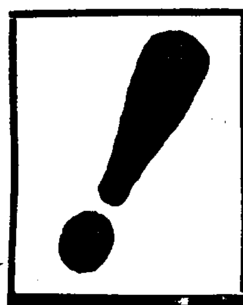
7 FEBRUARI: O.K.W.: 48.000 br.t. handelsscheepsruimte voor de Noord-Amerikaansche kust door duikbooten tot zinken gebracht — It. w.m.b.: El Gazala in Noord-Afrika bezet — Jap. w.m.b.: Samarinda (op Borneo) door Japansche troepen bezet — Gaslooze uren ter beperking van het brandstoffenverbruik ingevoerd.

8 FEBRUARI: O.K.W.: Terreinwinst in den centralen sector van het Oostelijk front — Jap. w.m.b.: Grogot (op Borneo) door Japansche troepen bezet.

9 FEBRUARI: O.K.W.: Successen aan het Donetzfront — Jap. w.m.b.: Landing op het eiland Singapore — Dr. Todt doodelijk verongelukt — Engelsche koeriersbagage te Tanger ontploft; 14 dooden en talrijke gewonden — Gen. Carmona herkozen als president van Portugal.

10 FEBRUARI: O.K.W.: 50.000 br.t. door Duitsche duikbooten op den Atlantischen Oceaan vernietigd — Jap. w.m.b.: Successen op het eiland Singapore — Prof. dr. Speer benoemd tot opvolger van dr. Todt — s.s. Lafayette (ex-Normandië) in de haven van New York verbrand en gekanteld.

„Des plutokraten schoone schijn Noopt hem een dierenvriend te zijn, Doch voor zijn arme volksgenooten Houdt hij zijn hart en huis gesloten"

Sommigen schijnt de worsteling van deze wereld met haar vele nooden voor millioenen menschen in den vorm van waanzin naar het hoofd gestegen te zijn. Doch het zijn niet diegenen, waarbij wij het in de eerste plaats zouden verwachten, die den zin voor de werkelijkheid verliezen. Daarop duidt dan ook de titel van deze beschouwing, waartoe wij kwamen naar aanleiding van een golf van ingezonden stukken in de pers, gevloeid uit de weekhartige pennen van demokratische hypokrieten, humanistische kwezels en tijdverdrijvers-van-professie. Deze plotselinge belangstelling van het „betere" Nederland voor de overigens zoo gesmade pers onzer dagen houdt verband met de dierenliefde, die onze beau monde als een onvervreemdbaar heilig goed met zich meedraagt. Nu vorst en sneeuw de wereld hadden bedolven onder een alle verkeer belemmerende korst, nu een door vervoers-onmogelijkheid ontstaan gebrek aan kolen en voedsel in de groote steden honderden en duizenden volksgenooten ongemak, nood, ellende brengt, nu er meer geleden wordt dan er in jaren in dit land door menschen geleden is, nu stijgt het de plutokraten en humanisten — die toch óók willen deelen in aller nood — naar het hoofd, en zij schrijven „ingezonden stukken". Wij nemen er eentje over uit „Hollands Noorderkwartier":

Ingezonden:

DIERENLEED

Deze barre winter, die voor mensch en dier zooveel ellende meebrengt, is voor de vogels vooral een ware verschrikking. Arme dieren, hoevelen komen er in dezen tijd niet om van honger, koude en uitputting.

Hierbij doe ik een ernstig beroep op een ieder, om te doen, wat in 't vermogen is, de dieren bij te staan. Strooit zooveel mogelijk eten. Wat de kleine vogels betreft is dit niet zoo bezwaarlijk: wat brood- of beschuitkruimels, broodkorstjes, aardappelkruimels, korstjes kaas, een enkele boterham kunnen we, als 't moet, nog wel missen, een handje vogelzaad, ook voor hen hebben we gauw wat bij elkaar. Maar nu de grootere vogels: meeuwen, kraaien enz., dat is moeilijker. Vele menschen zijn geneigd er zich van af te maken door te zeggen, dat ze niets kunnen missen, of dat zoo'n klein hapje toch niets geeft, een druppel op een gloeiende plaat. Zoo mag men echter niet redeneeren.

Helpt allen mede, den nood te lenigen. Elk restje eten, hoe klein ook, verlicht reeds. Verzamelt verder allen keukenafval, wat kan dienen als voedsel, kook, indien u dit eenigszins mogelijk is, de aardappelschillen, waardoorheen de zieke of bevroren aardappelen gesneden zijn. Na afkoeling strooit u dit op een plaats, waar de dieren niet verrast worden door voorbijvliegende auto's. U zult eens zien, hoe dankbaar dit eten aanvaard wordt, geen schilletje blijft liggen.

Kan misschien iemand nog een anderen raad geven om de vogels te helpen?

EEN DIERENVRIEND

Men ziet het: In den aanhef wordt in het voorbijgaan vermeld, dat ook de menschen het slecht hebben, maar véél erger is deze winter voor de vogels. En dan volgt het gezemel over de voeding van deze beesten, alsof ons overgebleven voedsel, onze aardappelschillen, ons keukenafval e.d. niet beter ten behoeve der *gemeenschap* kan worden aangewend. Maar daar hebben deze lieden natuurlijk nooit van gehoord.

Wij maken ons sterk, en wij weten het zelfs wel zéker, dat de meesten der dierenminnende ingezonden-stukken-penners de deur met een smak dichtsmijten, wanneer zou ons vrij koud laten, wanneer wij niet wisten, dat het uitingen zijn van een grenzenloos wreede huichelachtigheid. Terwijl deze lieden immers den eenig noodigen en eenig mogelijken steun aan hun lijdende volksgenooten, ja aan uw medemenschen, gij almenschheids-„idealisten", onthouden, poseeren zij eens per jaar in de groote pers als de mildhartige verzachters van alle nood en ellende.

Een pers, die zichzelf respecteert, weigert echter de walgelijke geschriften van even walgelijke wanproducten eener christelijk-demokratische opvoeding te plaatsen. De dames en heeren zullen eerst kleur moeten bekennen tegenover de Winterhulp, zij zullen eerst moeten bewijzen, dat zij zèlf bereid zijn grooten volksnood met groote offers te lenigen. Is dàt gebeurd, dan mogen zij de wereld kond doen, hoe zij de resten van hun gehamsterde levensmiddelen voor de beesten werpen.

En nu wij het toch over beesten hebben: Dezer dagen kregen wij een briefomslag in handen, waarin de Ned. Ver. tot bescherming van dieren nog steeds haar drukwerk verzendt, en dat droeg het hierbij afgedrukte hoofd:

NEDERLANDSCHE VEREENIGING TOT BESCHERMING VAN DIEREN

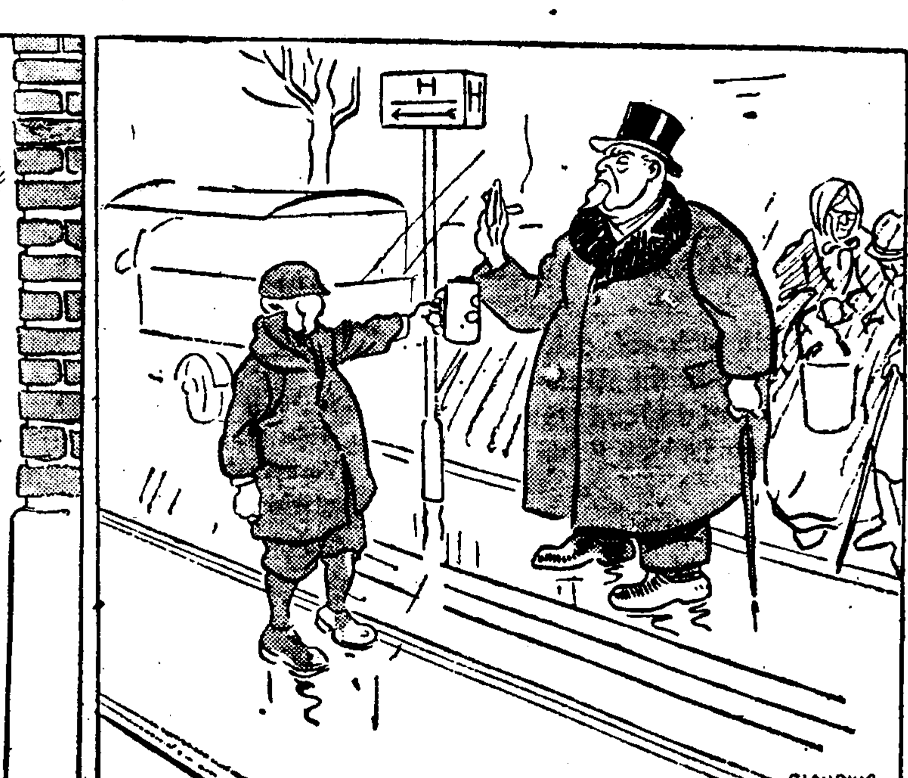
BESCHERMVROUWE: H.M. DE KONINGIN

BUREAU: 's-GRAVENHAGE - 40 PRINSES MARIESTRAAT - TEL. 112755 - GIRO 25685

Daar weten wij nu opeens, hóe de dames en heeren Oranje-bolsjewisten een huisbezoeker van Winterhulp op hun stoep staat, en dat zij het hoofd op straat met een gebaar van de opperste gekrenktheid en een blik van den ziedendsten toorn in den nek werpen, wanneer zij worden aangesproken door een collectant. Het heele weekelijke gewauwel over dierenleed en vogelnood van een geestelijke gederailleerde „Oberschicht" aan hun merkwaardig gerichte liefde, die blind is voor de nooden van eigen volk, doch de vogelen des hemels in haar warmte koestert, komen. Een koningin, die haar volk in de ure des gevaars lafhartig in den steek laat en de zorgen van dat volk verre van zich werpt, zal altijd nog wel gelegenheid vinden om beschermvrouwe der beesten te zijn!

De confessioneele verhoudingen in Duitschland

Een overzicht, dat het voor „modern heidendom" beangstigde christelijke Nederland veel moet zeggen

(Van onzen Berlijnschen correspondent)

De van bevoegde zijde gepubliceerde gegevens omtrent den stand van het Duitsche schoolwezen verschaffen ons tevens een belangwekkend overzicht aangaande de huidige confessioneele verhoudingen in het Duitsche Rijk. Deze gegevens hebben uitsluitend betrekking op het oude Duitsche rijksgebied, met inbegrip echter van het vroegere Oostenrijk, het Sudetenland en de wederom bij Duitschland ingelijfde districten Eupen en Malmedy. Daarentegen werden de territoriale aanwinsten in het Oosten, dus in hoofdzaak de nieuwe provincies Dantzig, West-Pruisen en de Warthegouw niet in de bedoelde gegevens opgenomen. Deze geven den stand van zaken aan, zooals die op den 25sten Mei 1940 werd bevonden.

Duitschland telt daarnaar te oordeelen ten naasten bij 57.000 lagere scholen met alles bij elkaar genomen 200.000 klassen, die door ruim 8 millioen kinderen worden bezocht.

Volgens hun geloofsbelijdenis moeten die schoolkinderen als volgt worden ingedeeld: 4.450.000 behooren tot de Evangelische en 3.602.000 tot de Roomsch-Katholieke Kerk, 27.000 tot andere Christelijke gemeenten en 120.000 tot de z.g. Godgeloovigen. Van de circa 200.000 leerkrachten behooren ruim 100.000 tot het Evangelische en ruim 80.000 tot het Roomsch-Katholieke geloof, terwijl de rest zich verdeelt over de andere godsdienstige schakeeringen. Deze statistische gegevens komen vrij nauwkeurig overeen met de confessioneele samenstelling van de Duitsche bevolking. Uit het bovenstaande blijkt dus, dat het Katholieke bevolkingsbestanddeel vooruitgegaan is ten aanzien van de confessioneele verhoudingen in het oude Duitsche rijksgebied, want vóór 1938 was de Duitsche bevolking voor één derde Katholiek en voor twee derden Evangelisch. Indien de bevolking van de pas verworven gebieden in het Oosten in de bedoelde gegevens was opgenomen, dan zou men allicht tot uitkomst hebben gekregen, dat het Groot-Duitsche rijksgebied voor de helft Evangelisch en voor de helft Roomsch-Katholiek is Een opmerkelijk feit, wat dat betreft, is, dat de beide groote Christelijke geloofsbelijdenissen quà zielental een ongewijzigd sterke positie in Duitschland innemen.

(Vervolg van pag. 9)

HELD OF MARIONET?

bovendien groote verschillen in de verrekeningswijze voor deze beide landen gemaakt werden.

Rechterhand van Morgenthau is *Henriette Klotz*, een Oostenrijksche Jodin. Directeur van het zakelijk bedrijf van het ministerie is de Jood *Lawrence Seltzer;* als adviseurs van dezen fungeeren de Joden *Bernard Bernstein* en *Jacobs.*

Het beheer van het ministerie van binnenlandsche zaken berust hij den Jodenvriend *Harold L. Ickes*, die in het werk van de bekende anti-kommunistische strijdster Elisabeth Dilling „een politieke Judas" wordt genoemd. Belangrijke functies hebben daar ook de Roemeensche Jood *Nathan R. Mangold* als hoogste ambtenaar voor de wet-vaststelling met zijn Joodsche adviseurs *Felix S. Cohen, Joel David Wolfsohn, Michael Straus, David Segal* en *Nathan Straus*, die het krottenprobleem te verzorgen heeft. Verder nog de Jood *Ernest Grüning* voor de zaken het eilandenbezit betreffende en de Jood *Dr. Moses Saenz*, die een nieuw systeem voor de sexueele voorlichting der jeugd bezig is uit te werken.

In het ministerie van justitie staat aan het hoofd der recherche de niet-Jood J. Edgar Hoover, wiens rechterhand echter de Jood *Harold Nathan* is. Evenzoo is de Jood *Albert Goldstein* de assistent van den hoogsten justitieelen ambtenaar. In het ministerie der Posterijen werken op hooge plaatsen de Joden *Max Kohen Harry Stine* en *Benjamin Cain*. De Jood *Albert Goldmann* is Generaal-Postmeester te New York. Verder werken nog in het ministerie van handel de Joden *Arthur Hirsch, Nathaniël Engle* en *Nathan Golden* en in de ministeries van Oorlog en van Marine resp. de Joden *Overste Benjamin L. Jacobsen* en *Charles M. Baruch*, in dat van Landbouw de Jood *Mordechai T. Ezekiel*, die het nieuwe farmprogram van de „Agricultural Adjustment Act" uitwerkte. Aanzienlijke posten worden hierbij ook door de Joden *Philippe M. Glick, Monroe Oppenheimer* en *Robert Marshal* bekleed.

Eindelijk nog staat aan het hoofd van het ministerie van Arbeid de Jodin *Mrs. Frances Perkins* (eigenl. een Russische Jodin: Mathilde Rebecca Wutzky geheeten), onder wie de Joden *Charles E. Wyzansky Jr., Isidor Lublin, Samuel J Gompers Jr., Isidor Spring, Jacob Perlman, Boris Stern, William Morris Leiserson, Benedict Wolf* en nog eenige Joden werken.

Belangrijke functies bij de Roosevelt-regeering bekleeden bovendien de Joden *David E. Lilienthal* als de directeur der „Tennessee Valley Authority", *Benjamin V. Cohen, Felix Frankfurter* (zie boven), *Bernard Baruch* als financieel en economisch adviseur (of ook dictator), *Irving Roseman* en *Marcus Pecora* (beiden lid van het hoogste Bondsgerecht).

Bekend is ook, dat Roosevelt's redevoeringen door de Joden *Samuel Roseman* en *Felix Cohen* worden geschreven, zoodat men niet weet, of Roosevelt, wanneer hij in zijn „boodschappen" over „wij" en „ons volk" spreekt, met dit laatste de Amerikanen dan wel de Joden bedoelt.

Alles tezamen een vijftigtal Joden op de belangrijkste regeeringsposten!!

En door de vrijmetselarij èn door den Joodschen financieelen en ekonomischen druk is Roosevelt aan handen en voeten gebonden. Voegt men daarbij nog zijn inslag van Joodsch bloed, dan is de in den titel gestelde vraag niet moeilijk te beantwoorden.

Hoe de Joden Amerika misleidden

Dat de Amerikaansche regeering en het Amerikaansche volk door het Jodendom in hun ongeluk gedreven zijn, was voor ieder, die dit misdadige volk kent, reeds lang vaststaand. Omtrent de daartoe toegepaste Jodenpraktijken verschaft o.a. het laatst verschenen nummer van den te Frankfort verschijnenden „Welt-Dienst" (1/15 Januari 1942) eenig licht. Daaraan is het volgende ontleend:

„Sedert October 1937, toen Roosevelt zijn groote rede te Chicago tegen Japan hield, werd in de pers en in de radio een steeds feller wordend trommelvuur tegen Japan geopend. Joodsche krantenschrijvers, Joodsche sprekers voor de radio en Joodsche propagandisten in vergaderingen spanden met de mannen om Roosevelt samen om tot den oorlog tegen Japan op te hitsen."

„Om echter tegelijk het afschrikwekkende van een oorlog te verzachten, werd door de Joden de militaire en ekonomische macht der V.S. als zoo onmetelijk groot voorgesteld, dat Japan, als het tot een oorlog kwam, binnen heel korten tijd neergeslagen zou zijn en zou moeten kapituleeren. Het Japansche volk werd daarbij als een pocher eenvoudig met een handbeweging afgedaan. Het liefst stelden de Joden het zoo voor, dat Japan tegen een ekonomischen druk der V.S. in het geheel geen weerstand zou kunnen bieden en zoowel door binnen- als door buitenlandsche moeilijkheden gedwongen, dadelijk zou moeten toegeven. En eindelijk kwam, ten einde het Amerikaansche volk rijp te maken voor den oorlog, de bewering, dat Japan binnen drie weken op de knieën zou liggen en zonder meer zou kapituleeren. De man op straat moest daardoor wel gaan denken: òf we winnen het dadelijk door een boycott van Japansche waren, òf als het tot een oorlog komt, overwinnen we in een handomdraai en maken we de Stille Zuidzee definitief tot een Amerikaansche zee."

In dien zin schreef ook b.v. de Amerikaansche krant „United States News", waarvan de Jood David Lawrence eigenaar is, den 8sten Augustus 1941:

„Groote aktiviteit heerscht op alle Amerikaansche steunpunten in de Stille Zuidzee. Reeds maanden lang zonden de V.S. bommenwerpers naar Hawaii, de Philippijnen, Singapore, Nederlandsch-Indië en China. Deze vliegtuigen kunnen op den Oceaan patrouilleeren, overal Japansche troepen aanvallen en zelfs ook Japansche steden."

„Hiermee geeft deze Joodsch-Amerikaansche krant toe, dat de Amerikaansche opmarsch in de Stille Zuidzee reeds op 8 Aug., d.i. toen Roosevelt en Churchill hun samenkomst op den Atlantischen Oceaan hadden, in vollen gang was, waardoor Roosevelt's bewering op 7 Dec. 1941, als zouden de vredelievende V.S. door Japan onverhoeds aangevallen zijn, als een onbeschaamde leugen is komen vast te staan."

„24 October 1941, dus ook nog in vollen vrede, schreef diezelfde Amerikaansche krant:

„De Amerikaansche strijdkrachten op de Philippijnen zijn voor 100 pct. op den oorlog voorbereid en worden nog voortdurend versterkt. De vloot in de Stille Zuidzee ligt gereed om bliksemsnel toe te slaan. Er bestaat nauwe samenwerking tusschen de Engelsche en de Hollandsche strijdkrachten in de Stille Zuidzee."

„Door deze snoevende taal van de Joodsche Pers in de V.S. werd het Amerikaansche volk rijp voor den oorlog gemaakt; het meende dat de oorlog tegen Japan voor Amerika niet het minste risico inhield, en deze Joodsche propaganda werd nog door de aanmatigende redevoeringen der verantwoordelijke staatslieden der Roosevelt-regeering gesteund."

Uit dit citaat blijkt wel zeer duidelijk, dat de Joodsche hetze in Amerika tegen Japan als twee druppels water op de Joodsche hetze tegen Duitschland in Europa geleek, waardoor Noorwegen, Nederland, België en Frankrijk in den oorlog gestort werden. *Overal waar de Jood is, speelt hij dezelfde gevaarlijke rol tegenover zijn gastland. Men moge daarom beseffen dat voor dezen parasiet en zijn trawanten geen genade kan en màg gelden!*

De Joden willen in de toekomst heerschers van Europa worden

Op grond van de gegevens in de laatste jaren omtrent Roosevelt's geestesgesteldheid en handelingen verkregen, meent de „Welt-Dienst" de volgende gevolgtrekkingen te mogen maken:

„President Roosevelt, die als minister van Buitenlandsche zaken voor het wereldjodendom optreedt, is door de Joden uitverkoren om de Joodsche wereldheerschappij voor te bereiden. Het Amerikaansche volk moet evenals het Engelsche en de bolsjewistische horden deze wereldheerschappij voor de Joden op het slagveld veroveren. Om dit doel der Joden te kunnen bereiken, heeft Roosevelt zijn hoofd-oogmerk ook op Europa gericht. Hij heeft het plan, na het beëindigen van den oorlog, zooals een van zijn Joodsche vrienden, de schrijver Louis Adamic, getuigt, de V.S. van Europa onder de heerschappij der Joden te stellen. Deze Jood Adamic, die ook tot den vriendenkring van Mevr. Roosevelt behoort, doet in een boek met den veelzeggenden titel „Rondreis" het voorstel, dat de sedert 1933 uit Duitschland en het overige Europa gevluchte Joden, alsook de overige emigranten thans voor rekening van de V.S. in groote vormingscursussen tot propagandisten voor de Plutokratiën zullen worden opgeleid, om dan na het gelukkige einde voor Amerika van den oorlog als opperste regeerende laag den Europeeschen volken te worden opgedrongen."

„Als President der V.S. van Europa is volgens dit Joodsche plan uitverkoren niemand anders dan de oorlogshetzer en Jodenvriend Wendell Wilkie, de tegenkandidaat van Roosevelt bij de Presidentsverkiezingen. Als leden van het kabinet zouden Roosevelt's vriend en intieme adviseur, de Jood Felix Frankfurter, en de minderwaardige afgezant Donovan optreden. Bovengenoemde gevluchte Joden en emigranten zouden den leidende posten in de regeering der V.S. van Europa krijgen. Een en ander zou natuurlijk, indien dit plan tot uitvoering kwam, de onvoorwaardelijke uitlevering der Europeesche volken aan het bolsjewistisch emigrantengepeupel beteekenen."

Ook de volken, die bij het uitbreken van dezen oorlog voor de Joden hebben gestreden en gebloed, zooals de Noren, de Nederlanders, Vlamen, Franschen enz. zouden als dank daarvoor onder den Joodschen knoet worden gedwongen.

Maar vóór het zoo ver zou komen, zullen ook de Amerikanen wel helderziend geworden zijn. En tenslotte zijn en blijven wij allen veilig onder de hoede van Hitler en de zijnen.

Sovjet-vriend en christenen te Weesp solidair tegen de Winterhulp

Als het kleinburgerdom spreekt....

In Weesp, het welbekende stadje
Van chocolade en cacao,
Daar is weer eens iets voorgevallen,
Dat men niet licht verwachten zou.
Gij kunt uit dit geval weer leeren,
Dat, als 't om Winterhulp maar gaat,
Men 't zóó gek niet kan prakkizeeren,
Of 't blijkt, dat het tòch nog bestaat.

De Weesper loco-burgemeester
Had onderwijzers g'inviteerd,
Om op 't gemeentehuis te komen:
Daar werd met hen geconfereerd.
De hoofden waren óók genoodigd,
(Van hén werd 't éérst de hulp verwacht)
Zoodat een uitgebreid gezelschap
Dien ochtend daar was saâmgebracht.

Toen ging de voorzitter aan 't praten
(De loco-burgemeester dus),
Terwijl de meesters deftig zaten.
Voorloopig leek het nog heel knus.
De „loco" zei, dat, nu de heeren
Vacantie kregen, (onverwacht)
Hij het ten zeerste zou waardeeren,
Als elk daarvoor een offer bracht.

„Ik heb voor Winterhulp U noodig,
Want het gemeente-personeel
Kan ik, vanwege sneeuw en koude,
Beslist niet missen, momenteel;
Spant g ij U nu eens in terdege,
Opdat geen werkkracht ga teloor,
't Is billijk ook, want Uw salaris
Gaat immers onverminderd door...."

De voorzitter was uitgesproken;
En één der hoofden (merkbaar kwaad),
Die reeds heel gauw lont had geroken,
Sprak van een laf en sluw verraad;
Die „Christen" noemde het „misleiding",
Dat men hem dáárvoor komen liet;
De voorzitter keek wat schroomvallig,
En beefde heim'lijk als een riet.

Een tweede hoofd, het „openbare",
Oreerde in denzelfden geest;
Hij staat bekend als vriend van Rusland,
Waar hij zoowaar eens is geweest.
„Heer Piek krijgt duizenden per jaar steeds",
Zoo sprak de man. „Waar is dat voor?
„Van mij zal men geen cent ooit krijgen,
„En ik verzet geen stap ervoor."

Zóó sprak die goede vriend der Sovjets,
En d'anderen gaven hem gelijk;
Wáárom voor Winterhulp te loopen?
Hún centen komen van h e t R ij k!
Zij kennen immers nimmer armoe,
En wat gaan hún de schooiers aan!?
Zoo lieten deze Weesper meesters
Den loco in zijn hempje staan.

Slechts één van al die onderwijzers
(Van het bijzonder onderwijs),
Een kameraad sinds vele jaren,
Bracht het gezwets niet van de wijs.
Hij zegde toe te collecteeren,
Al keek men ook nóg zoo verwoed;
Twee Roomsche onderwijzeressen
Hadden tenslotte óók den moed.

Hoe dapper zijn die Weesper meesters:
„Ze maken me toch niks, meneer,
„In Weesp is het gezag maar larie,
„Dat bleek immers al menig keer!"
Mààr...., brave „anti-paedagogen",
De tijden wisselen zoo snel;
Wacht eens je beurt af, dapp're helden:
Straks vind je nog je „meester' wel!

PIET.

Het bovenstaande is naar aanleiding van de bespreking, die wethouder E. W. Raadsheer van Weesp 6 Februari j.l. met de onderwijzers dier gemeente hield. Toen dezen heeren bleek, dat de wethouder een eenvoudige daad van gemeenschapszin van hen vroeg, verhieven de meest felle haters van den nieuwen tijd zich in boosaardige verontwaardiging en stortten hun gramschap uit over het waarnemend hoofd der gemeente. De allerchristelijkste, super-vrome heer W. Kuurman sprak van niets minder dan een „misleidend karakter" der oproeping en de met hem in christelijkheid wedijverende jeugdstichter P. van Diggelen spoorde de vergadering aan om maar weer naar huis te gaan. De bolsjewist en jodenvriend G. J. Douwes verklaarde zich, zooals meester Stalin het in het groot doet, solidair met het christelijk gezelschap, óók wanneer zij onverhoopt tòch zouden willen collecteeren, hetgeen gelukkig niet het geval bleek te zijn. Tenslotte verklaarden een prot.-christelijke onderwijzer en twee katholieke onderwijzeressen, die dus waarschijnlijk besef hadden van wat „christelijk" en „socialistisch" inderdaad wil zeggen, zich bereid om voor Winterhulp te collecteeren.

De misdadiger tegen de gemeenschap

Adolf Bruinsma moet gearresteerd worden

Deze man berokkende talloozen door zijn ongekende misleidingspraktijken de grootste schade en stortte zeer velen in de ellende!

De vorige week belichtten wij in „De Misthoorn" de zwendelpraktijken van den huuropdrijver-kolenbonnendief-aannemersbedotter-en-vrouwenmisleider Adolf Bruinsma, directeur der N.V. Administratiebank van Vaste Goederen te Amsterdam. Naar aanleiding van onze publicaties ontvingen wij tal van brieven, waaruit de instemming der schrijvers blijkt met ons streven om dit sujet uit de volksgemeenschap te verwijderen. Deze brieven werpen een zóó schril licht op de figuur van dit gewetenloos individu, dat wij ons afvragen, hoe het mogelijk is, dat deze Bruinsma nog steeds op vrije voeten loopt. Wij kunnen dat alleen verklaren uit de verregaande sluwheid, waarmede hij zijn ongure praktijken bedrijft en uit den angst, dien hij zijn slachtoffers op elk gebied wist in te boezemen. Allen, die met Adolf Bruinsma te maken kregen, moesten dit op een of anderen dag bezuren — zelfs de vrouwen, die hij met een hooge positie op zijn kantoor binnen zijn bereik lokte, om ze dan voor zijn eerlooze zwijnerijen te gebruiken. Loodgieters, schilders, electriciens, stoffeerders en meubelmakers, allen, die werk verricht hebben voor Adolf Bruinsma, betreuren hun relaties met dit minderwaardige product, omdat hij steeds op geraffineerde wijze hun argeloosheid wist uit te buiten en zichzelf te bevoordeelen.

Huurders van zijn huizen zegt hij de huur op, wanneer zich iets beters voordoet. Toen de joden-invasie in Amsterdam-Zuid zich na 1934 baanbrak, dreef Bruinsma zijn huurders uit zijn flatgebouw „Zuiduitleg" in de Beethovenstraat en verhuurde de afzonderlijke flats aan „Duitsche" joden. Nu er Rijksduitsche ambtenaren in Amsterdam zijn, past hij dezelfde praktijken toe. En zouden de kansen ergens anders weer beter lijken, dan zal Bruinsma zeker niet aarzelen ook dezen Duitschers weer de deur te wijzen! Wij verbazen ons erover, dat men van hoogerhand hier nog nimmer heeft ingegrepen.

9. Mocht huurder door welke oorzaak dan ook na 30 November nog in de woning blijven, dan zal huurder voor de maanden December tot en met April f 30.-- per maand betalen, voor de maand Mei f 75.--, voor Juni, Juli, Aug. f 100.--, voor Sept. f 40.--, voor de overige maand en wederom f30.-- .

De huurovereenkomst eindigt in ieder geval op 31 October 1942

BIJZONDERE BEPALINGEN.

Aldus gedaan en overeengekomen te Zandvoort 1 November 1941

Huurder: Verhuurster: N.V. ADMINISTRATIEBANK VAN VASTE GOEDEREN

Evenzoo moet het verwondering baren, dat geen der onderaannemers, die door dezen witten jood zijn gedupeerd, zich totnutoe tot de politie heeft gewend om r e c h t te krijgen. Werk, dat tegen een bepaalden prijs was aangenomen, werd bij de betaling 20 of 30 pct. of meer, al naar het dezen saboteur geviel, gekort. „Als het je niet aanstaat, ga je maar naar de politie", placht het sujet te zeggen, wanneer de benadeelden over zijn schandelijke methoden protesteerden.

Over zijn zedelijk wangedrag en zijn diefstal van brandstoffenbonnen zouden wij nog een boekje kunnen opendoen. Ditmaal echter willen wij wijzen op de huuropdrijving, waaraan deze aartsmisdadige parasiet der volksgemeenschap zich schuldig maakt. Blijkens bovenstaande afbeelding van een clausule uit een huurcontract van een zijner woningen te Zandvoort, verplicht hij de huurders van een zijner huizen voor het zomerseizoen (Mei t/m September) resp. 75, 100, 100, 100 en 40 gulden per maand te betalen, terwijl de normale prijs f 30.— per maand bedraagt. Voor de vijf zomermaanden vraagt hij dan in totaal f 415.—. Deze huizen hebben echter in de overeenkomstige perioden van 1939, 1940 en 1941, n o o i t een dergelijk bedrag opgebracht, integendeel, veel minder en wel zóó veel, dat er gewoonlijk niet meer dan f 200.— tot f 300.— werd geïncasseerd, zoodat hier maar even een woekerwinst van 40—100 pct. wordt beoogd. Dat Adolf Bruinsma er wel degelijk op uit is schandalige winsten te maken, blijkt ook nog hieruit, dat hij aan zijn zaakwaarnemer te Zandvoort in 1939 de opdracht verstrekte de huizen, waarvan hier sprake is, dien zomer te verhuren voor f 40.— (Mei), f 60.— (Juni), f 50.— (1e helft Juli), f 150.— (2e helft Juli en 1e helft Augustus) f 50.— (2e helft Augustus) en f 40.— (September), prijzen, die nooit gehaald werden en die in totaal toch reeds beneden de contractueel vastgelegde zomerprijzen van 1942 liggen.

Het is na het bovenstaande duidelijk, dat deze man, die inderdaad tien joden te erg is, geen dag langer op vrije voeten mag blijven rondloopen. In het belang der gemeenschap eischen wij de onmiddellijke arrestatie van Adolf Bruinsma!

(Vervolg van pag. 3)

Führer en door zijn socialisme des bloeds. De paar honderd vrijwilligers, die zich na de vrijmakende bezetting in Mei 1940 verzamelden, groeiden alras aan tot een hechte gemeenschap van duizenden en duizenden, die zich onvoorwaardelijk achter den Führer schaarden, om onder zijn leiding alles in te zetten voor de groot-germaansche verwerkelijking van het Nationaalsocialisme.

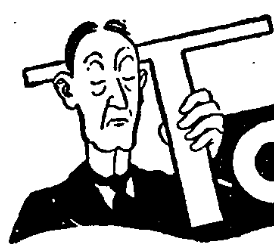
Reeds spoedig hebben honderden onzer kampers deze bereidheid tot inzet van alles in den dienst van de germaansche nationaalsocialistische toekomst metterdaad bewezen door in het veldgrijs der Waffen-SS aan den strijd met de wapens deel te nemen. Bereids enkele weken na de bezetting had de partijleiding officieel het verzoek tot de Duitsche overheid gericht, het mogelijk te maken, dat Nederlandsche vrijwilligers schouder aan schouder met Duitschlands zonen voor hun volk hun bijdrage leverden in den gemeenschappelijken strijd. Velen onzer kameraden hebben aan de fronten inmiddels door de hoogste dapperheid, ja, door de opoffering van hun leven hun nationaalsocialistzijn bewezen en de gelijkwaardigheid van hun nederduitsche bloed en de gelijkgerechtigdheid van hun volk vastgenageld.

De kracht en de hartstochtelijkheid, waarmee Hitlers nationaal-socialistische idee reeds zoo vele Nederlandsche mannen en vrouwen (en vooral uit de arbeidende lagen van ons volk) had vermogen te pakken, werd voor vele buitenstaanders, belangstellenden en ook voor velen van ons een openbaring op het eerste grootere appèl, dat op 1 December 1940, na een halfjaar rusteloozen strijd, te Den Haag werd gehouden. De heugelijke, gezonde uitgroei onzer partij trad daar op treffende wijze aan het licht onze SA., onze vrouwen- en jeugdorganisaties vertoonden zich daar in al de frischheid van een echt, veroverend enthousiasme. De opmarsch onzer bruine formaties door de stad baarde door zijn omvang en geest opzien. Ook de groote vergadering in den Dierentuin, waar de golven der geestdrift soms zeer hoog opsloegen, leverde het bewijs, dat ons Nederlandsche volk in zich nog krachten heeft om in beweging te komen en zich van binnenuit met het vuur eener groote Idee te zuiveren en te vernieuwen.

Het partijorgaan, dat na Mei 1940 als symbool van de nieuwe faze van den strijd onder den titel „Het Nieuwe Volk" verscheen, werd al spoedig tot een van de voornaamste wapens in den kamp tegen de reaktie en om de ziel van ons volk. Tienduizenden in ons land heeft het den eisch van dit oogenblik en de nationaalsocialistische boodschap van den Führer nadergebracht. Van een klein veertiendaagsch blaadje wies het in een half jaar tijds tot een weekblad van formaat, bij aanhangers en geestverwanten geliefd en bij tegenstanders gevreesd.

De partij ontwikkelde steeds meer, vooral in den loop van 1941, door den revolutionairen geest van haar strijders en door de brandende bezieldheid van de idee een propagandistische slagkracht en activiteit, die haar nationaal-socialistische leuzen steeds sterker als een gist in het volk deed werken en die daarom door de reactie met haat en angst werd opgenomen. Het was duidelijk: Hitlers gedachten stuitten in het Nederlandsche volk niet af op het „anderszijn" van den volksaard, waarmee men zoo vaak geleurd heeft, doch bleken in staat breede lagen van dat volk, en juist ook de arbeidende lagen, te activeeren en tot bezieling te brengen. Al had onze partij alleen maar dit eene bewijs geleverd, dan was dit reeds voldoende vrucht van haar strijd geweest.

In principe is bewezen, dat het Nederlandsche volk en het Nationaalsocialisme bijeenpassen, ja, bijeenhóóren! Het gaat er thans om, ons volk in zijn geheel voor dit Nationaalsocialisme, dat alle germaansche volkeren tot één levensgemeenschap zal vereenigen, te winnen. In dit licht moeten ook de gebeurtenissen in de laatste maanden beschouwd worden, die er toe geleid hebben, dat de nationaalsocialistische strijders der N.S.N.A.P. zich geschaard hebben in het groote nationaalsocialistische eenheidsfront hier te lande, dat thans door de N.S.B. gevormd wordt. Met deze daad is de tienjarige geschiedenis onzer partij afgesloten. De strijd voor het Nationaalsocialisme en om de ziel van ons volk gaat — over een verbreed front en met verdubbelde kracht — verder.

TOBIAS DE SOKKELAERE EN DE NIEUWE TIJD

Ik zal niet ontkennen, dat de Winterhulp een moeilijk probleem is, maar toch mogen wij als èchte Nederlanders ook hier niet versagen, maar moeten wij pàl blijven staan op ons voetstuk, omdat alles, wat verleidelijk werkt op ons, uit den booze is. Ik zie het duidelijk aan Wilbrand, die steeds meer den weg des verderfs opwandelt, zoodat hij laatst in de catechisatie tegen dominee Schapendrijver durfde zeggen, dat het lang niet zeker is, dat Israël het uitverkoren volk is, wat natuurlijk waanzin is, omdat het in de Schrift staat. Ik heb toen tegen dominee Sch.dr. moeten zeggen, dat ik er absolúut heilig van overtuigd ben, dat Israël het eenige en alleen zaligmakende volk is, en dat heeft de eer van de familie gered. Ik heb Wilbrand natuurlijk voorbeeldig gestraft door hem de profeet Jesaja als een klein kind te laten overschrijven op vrije Zaterdagmiddagen, die hij anders toch maar in de stad met die N.S.B.-kinderen doorbracht. Waarmee ik eigenlijk zeggen wilde, dat de verleiding groot is om in dezen tijd van het rechte pad af te dwalen en te bezwijken voor de zonde, die aan den weg ligt te lokken. Zoodoende doe ik niet aan de Winterhulp, althans niet in het openbáár en niet in Leuterkerke. Wanneer ik in de stad ben en er is toevallig een collecte dan koop ik een speldje om van 't gezeur af te zijn en omdat ik toch incognito ben. In Leuterkerke doe ik zooiets beslist niet, ten eerste omdat ik ambtenaar ter secretarie ben, wat licht aanstoot geeft, 'ten tweede, omdat dominee Sch.dr. ons nog juist twee weken geleden in een ontroerende preek aan 't Galmpad ernstig heeft gewaarschuwd tegen de Winterhulp, die door menschenhanden is ontstaan en daarom met zonden beladen, terwijl de kerkezakjes toch altijd nog kèrkezakjes waren, waarover dominee zèlf ging, en daar zat, vond ik, veel in. Wij hebben immers onze eigen armenverzorging, die ieder jaar met een steeds grooter saldo sluit, ondanks het jaarlijksch zangfeest, dat wij voor de armen geven en waardoor ze allemaal zeer gesticht worden. Ze krijgen daar totáál voor niets: een programma met alle gezongen liederen, een spreuk om in de slaapkamer aan den muur te hangen, een bladlegger met „Wijst Gij mij den weg" erop, om in den Bijbel te leggen, en een traktaatje over alle mogelijke opvoedende onderwerpen. Vorig jaar ging het over „de verheffing van den Indonesiër uit de ellende van het bijgeloof tot volwaardige bekeerlingen" en het jaar daarvoor over: „Hoe houden wij onze zielen rein?" Ik kan u verzekeren, dat deze werkjes verslónden worden, en dat die arme menschen óverdankbaar zijn, wanneer ze na zoo'n avond (de zangvereeniging „'k Wil Eeuwig Zingen" en het knapenkoor „De Lofstem") vol kunstgenot naar huis gaan. Dan zie je tenminste resultaten, terwijl tóch het saldo ieder jaar groeit, omdat we alles met beleid doen, en ondanks het feit, dat dominee zelf óók nog een boel goed doet (uit 't kerkezakje) waar niemand iets van weten mag.

De Winterhulp keert maar uit, alsof er niet om de toekomst gedacht moet worden. Bovendien vind ik een instelling, waar iedereén uit krijgt, principieel fout, want wat hebben wij per slot met de roomschen te maken? Die menschen hebben hun eigen kerk, precies zooals wij, en dus moeten ze ook maar voor hun eigen armen zorgen. Verder is de Winterhulp onchristelijk, want — ten eerste — de roomschen krijgen ervan en die hebben 't ware geloof niet, en — ten tweede — ze houdt stamppotmaaltijden op Zondag, waardoor er menschen onnoodig moeten arbeiden op den sabbath. Ozo! *TOBIAS*

En wat wij er van zeggen.....

Beste Tobias, het verheugt ons, dat je juist deze week het punt Winterhulp hebt aangesneden. Want een eenvoudig man, veel eenvoudiger dan jij of Pinkelmans of dominee Schapendrijver, schrijft ons, ergens vanuit een klein dorp in Friesland, een brief vol waarheden en ernstige dingen, waarvan wij er één citeeren:

„....Zoo is ook hier in ons dorp een groote gereformeerde kerk, die nooit pronkte met barmhartigheid tegenover haar arme leden. Maar nu komt Winterhulp Nederland ook bij haar leden en, o schande: eerst wordt er gezorgd, dat er onder hen, die wel iets hadden, niets gegeven mag worden, Men dacht: Dan kan er ook niets worden uitgekeerd. Doch er werd wèl uitgedeeld, en toen was Leiden in last. En nu gebeurt het, dat reeds ontvangen goed van Winterhulp door leden der gereformeerde kerk weer wordt teruggebracht: niet meer noodig! Dat doen dezelfde menschen, die pas aangevraagd hadden! Die menschen hebben n u ontvangen van de kerk. De kerk kan dus nu wèl geven, een bewijs, dat ze wakker wordt, zij het dan ook op een weinig eervolle manier. Er is echter leven merkbaar en wij moeten schudden en nog eens schudden. Houdt aan, kameraden, de schijn moet weg en de waarheid moet heerschen!"

Zie, Tobias, de Winterhulp mag dan al niet zoo christelijk zijn als jij dat zou wenschen, maar aan de christelijkheid van die christelijke kerk in dat Friesche dorp schijnt ook een steekje los te zijn....

Vervolg van pag. 5

NOORSCHE LEVENSRUIMTE

wegen bij de afrekening, die moet komen, rechtmatige eischen te stellen.

Bijzonder aktueel evenwel is het vraagstuk der Noorsche levensruimte in de Noorsche Zee en op de eilanden in deze wateren. Onlangs is van Amerikaansche zijde verklaard, dat Groenland, dat op het Westelijk halfrond ligt, tot het Monroe-gebied behoort. Stauning *) zei daarop in het Folketing:

„President Roosevelt heeft in het openbaar medegedeeld, dat Groenland tot de westelijke gebieden en dientengevolge bij de Monroe-doktrine behoort. Op Groenland is een Amerikaansch konsulaat gevestigd en dit is volgens een verklaring van den Amerikaanschen minister van Buitenlandsche Zaken daarmee gemotiveerd, dat de Ver. Staten geen inmenging van Europeesche Staten op Amerikaansch gebied wilden toestaan."

Deze uitleg van de Monroe-doktrine kan echter t.o.v. Noorwegen niet worden gebruikt, want Noorwegen verlangt

geen overdracht van de souvereiniteit van Denemarken

doch Noorwegen verlangt van Denemarken de erkenning, dat de bepalingen van het Kieler Verdrag voor Noorwegen niet bindend waren en dat Noorwegen de souvereiniteit daar sinds de Middeleeuwen bezit.

Het Kieler Verdrag was een verdrag tusschen Denemarken en Zweden, en Noorwegen heeft, zooals gezegd, dit verdrag nimmer erkend. Het is van Duitsche zijde „Het Versailles-verdrag van het Noorden" genoemd en het zou slechts natuurlijk zijn, wanneer het onrecht, dat toen in Kiel begaan is, nu goedgemaakt zou worden, nu zooveel onrecht uit de wereld geholpen wordt.

Het Kieler Verdrag is nog plomper dan het Verdrag van Versailles, omdat het eerste eenerzijds door leugen en bedrog tot stand kwam, terwijl er anderzijds destijds geen enkele Noor bij de hand was, om de valsche Deensche beweringen te kunnen weerleggen. Zelfs al is het Verdrag van Versailles een diktaat, er waren toch vertegenwoordigers van Duitschen kant tegenwoordig, die geen anderen uitweg zagen dan te onderteekenen. De Noren echter hebben het Kieler Verdrag in het geheel niet onderteekend. Het was in partijpolitieke en demokratische kringen schering en inslag

nationale Noren te vervolgen

die zich inzetten voor de rechtmatige Noorsche eischen van een levensruimte rondom de Noorsche Zee. Deze lieden, bij wie de nationale instinkten niet in orde waren, hadden er geen bezwaar tegen, de belangen van Noorsche visschers ten bate van hun partij en zichzelven op te offeren. En toch is een groot deel van de Noorsche bevolking gedwongen hun levensonderhoud in de Poolgebieden te zoeken. Wij hebben 8 - 10.000 visschers in de arktische wateren, van Nova-Zembla tot aan de Westkust van Groenland, en eveneens overwinterende vangers op Svalbard, Jan Mayen en Groenland, die zich bezighouden met den vangst van vossen en beren. Doch deze visschers en dierenvangers beteekenden natuurlijk niets voor onze Volkenbondspolitici.

Indien echter het Noorsche volk zijn

rechtmatige aanspraken op levensruimte

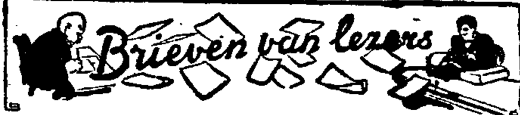
met nadruk naar voren wil brengen en motiveeren, dan is het noodig, dat wij eensgezind achter deze eischen staan, dat alle egoïstische strijd ophoudt. Het Noorsche volk is thans betrokken in de samenwerking met een ander Germaansch volk.

Wij moeten ons deze saamhoorigheid bewust worden. Het is ons volk, dat tot taak gekregen heeft voorpost der Germanen tegen het Noord-Westen te zijn. Wij zijn het, die dit deel van de groote Germaansche ruimte moeten besturen. Het Noorsche volk moet zich nu zijn verantwoording en zijn doeleinden bewust worden. Wanneer ons volk zich nu rond de nieuwe nationale en sociale scheppingsgedachte kan verzamelen en zich tot een gemeenschappelijken inzet vereenigen, dan zal het Noorsche volk een groote, gelukkige toekomst tegemoet gaan.

---

*) *De Deensche premier — Red.*

DE STEM DER PERS.

GERMAANSCH EERBESEF

Het kosmisch begrip van den Germaanschen mensch

In het middelpunt van de Germaansche ziel leeft de eer. Zij is het gevoel van zekerheid en onaantastbaarheid, dat voortvloeit uit het besef, zoowel in innerlijk als uiterlijk leven te beantwoorden aan wat er van den mensch verwacht wordt. De eer ligt niet in het betrachten van een aantal maatschappelijke deugden, al is zij zonder deze natuurlijk niet te bereiken; de eer is van practischen aard, zij hangt af van de wijze, waarop men zich in dit leven weet te handhaven. Die eer raakt niet in de allereerste plaats den mensch als individu, maar als lid zijner familiegemeenschap; zij kan dus gekwetst worden ook door handelingen, die men niet persoonlijk verricht heeft. De mensch is steeds bereid alles op het spel te zetten, om de eer en het aanzien van zijn familie ongebroken te handhaven; hij zal den bedreigden sibbegenoot onvoorwaardelijk steunen, gelijk hij zelf verwacht in nood en gevaar geholpen te worden. Daarom is de eer gelegen in alles, wat de macht en de waardigheid der familie verhoogt, waarlijk niet alleen een nobel of heldhaftig zich gedragen, maar ook het bezit aan landerijen en vee, aan wapens en kostbaarheden.

Het Germaansche eerbegrip is daarom zeer samengesteld; het wordt bepaald door geheel andere waarden, dan dat voor ons het geval is. Het persoonlijk gedrag is niet de beslissende factor, wel daarentegen het volledig zich inzetten ten bate van de sibbegemeenschap. Maar zonder mannelijke deugden kan ook hier de eer niet bestaan; al zullen deze weer wisselen naar den aard van de persoonlijkheid en de traditie der familie. Moed en trouw zijn binnen het heroïsche kader uit den aard der zaak de meest geprezen deugden. Zonder deze kon de eer zich niet handhaven; zij waren voor den Germaanschen mensch dus absolute normen, waarmee hij als ethisch volwaardig wezen stond of viel. De moraalcodex van latere tijden heeft deze deugden aanmerkelijk lager gesteld of geheel anders gewaardeerd; de moed, waarmede de experimenteerende onderzoeker zijn leven waagt, gold soms menschwaardiger dan die van den krijgsman op het slagveld. Zoo was het mogelijk, dat men de Germaansche begrippen van moed en trouw als uitingen van een primitief en heidensch levensgevoel met een zeker meewarige geringschatting beschouwde. Toch komt het mij voor, dat ook onze jeugd, zoolang zij althans nog niet het harnas der maatschappelijke wellevenskunst aangeschoten heeft, voor deze mannelijke deugden een intuïtieven eerbied bezit en ik zou ook geenszins durven beweren, dat de moderne menschheid boven haar betrachting zou zijn uitgestegen.

Ik wil echter geen loflied aanheffen op de deugdzaamheid der Germanen, hoezeer de overlevering mij de gelegenheid biedt treffende voorbeelden aan te halen voor de volstrekte geldigheid dezer deugden als grondslag eener heroïsche levenshouding. Van meer gewicht acht ik het, de opbouwende krachten in de Germaansche ziel op te sporen, die het denken en handelen van den mensch bepalen. Ik zou dan in de eerste plaats de aandacht willen vestigen op het organische karakter van zijn voorstellingswereld. De Germaan ziet de wereld niet als een gedachte kosmos, maar als een van nature gegroeid geheel, waarin elk wezen en elk ding zijn bestemde plaats heeft. Op het gebied van het speculatief-mythologische denken is hiervoor uitdrukking de boom Yggdrasil, het symbool van het kosmische leven. Sappen stijgen in den stam omhoog, een levenwekkend vocht daalt uit de takken neer; dit is het beeld van eeuwigen, natuurlijken groei en daardoor ook onderworpen aan den eeuwigen maatgang van het leven en den dood. Evenmin als de kosmos gedacht is, kan de menschelijke maatschappij berusten op een theorie van hoe het zou behooren te zijn. De mensch is daar gesteld op de plaats, die hem door zijn geboorte toekomt: de vorst en de krijgsman, de boer en de slaaf, zij allen hebben hun vaste functie in een samenleving, die nog een eenvoudige structuur vertoont. Dit beteekent natuurlijk niet, dat het individu zijn sociale plaats en rang niet zou kunnen veranderen; de slaaf kan tot vrij man worden gemaakt; de boerenzoon kan in het gevolg van een heer worden opgenomen en omgekeerd kan de vrije tot hoorigheid vervallen, indien hij in gevangenschap geraakt, door nood of eigen schuld zijn eigendom verliest of onteerende handelingen pleegt; de krijgsman uit het gevolg van een vorst kan zich als boer op een stuk land vestigen. Maar wat met den enkeling geschieden kan, dat heeft geen beteekenis voor de standenindeeling als geheel. Die blijft onaangetast, omdat de mensch een functie in het maatschappelijk bestel vervult. Een atomistische denkwijze, die den mensch als eenheid stelt en daaruit de maatschappij opbouwt, of dit nu geschiedt door een sociaal contract of anderszins, zulk een denkwijze is den Germaan onbegrijpelijk; het is eerst de tirannie van de negentiende-eeuwsche politieke ontwikkeling van Europa, die van Frankrijk uit haar loop genomen heeft, waardoor ook in de Germaansche volkeren het gevoel voor den organischen opbouw van staat en maatschappij verzwakt is.

(Prof. Jan de Vries in „Nederland")

Valsche parallelen.

De Engelsche propaganda houdt van parallelen. Zij stelt zichzelf gerust met de bewering, dat datgene wat nu gebeurt, niets nieuws beteekent, maar op dezelfde manier vroeger al eens is voorgevallen, waarbij er dan steeds weer op wordt gewezen, dat het destijds voor Groot-Brittannië goed is afgeloopen en dat het daarom nu wel weer zoo zal gaan. De psychologische oorzaak van deze houding ligt voor de hand. Het Britsche volk heeft zenuwstillende middelen noodig, omdat het, ondanks zijn insulaire isolatie, door den loop der gebeurtenissen met ernstige zorgen wordt belast. — Terwijl echter destijds in den wereldoorlog van '14—'18 bijna alle Europeesche volken, gedreigd en gedreven door Groot-Brittannië, zich tegen Midden-Europa keerden, scharen zij zich nu om het Europeesche centrum. De vijanden van toen zijn de bondgenooten van nu geworden. En datzelfde Engeland, dat er vroeger ongehinderd in slaagde Europa in twee helften te verscheuren, moet nu beleven, dat dit Europa zich vereenigt voor de gemeenschappelijke verwezenlijking van zijn lot. Daarvoor biedt niet slechts de wereldoorlog, maar überhaupt de heele geschiedenis van ons werelddeel geen parallel.

(„Berliner Monatshefte", Berlijn)

Weer een bondgenoot in den steek gelaten

(President Roosevelt heeft op 27 Januari in een rede verklaard, dat een nieuw front is ontstaan, bestaande uit de Ver. Staten, Groot-Brittannië, Ned.-Indië en Australië. Blijkbaar is dus het ABCD-front (Ver. Staten, Groot-Brittannië, het China van Tsjang-kai-sjek en Ned.-Indië) reeds uit elkaar gevallen. — Red. Mh.)

Het feit, dat men het China van Tsjang-kai-sjek door Australië heeft vervangen, wijst erop, dat de geallieerden hun bedoeling, om den opmarsch der Japansche troepen in China te stuiten, geheel hebben opgegeven, en dat zij nu al hun hoop op een naar het Zuiden verschoven verdedigingslinie hebben gezet. Met andere woorden: Tsjoengking is geheel aan zijn lot overgelaten.

(„Japan Times and Advertiser", Tokio)

Een vraag aan Stalin

„Generaal Honger" zal, allen vrienden van Sovjet-Rusland ten spijt, den vertwijfelden toestand der bolsjewistische ekonomie wel nauwelijks verbeteren! En toch zetten de vrienden en bewonderaars der Sovjets al hun hoop op „Generaal Winter". Onder zijn bevel zouden de roode horden Europa veroveren, natuurlijk slechts om de volken van het juk hunner onderdrukkers te bevrijden. Overigens moet men na de bloedige verliezen van zomer en herfst hun kleine plaatselijke successen niet toeschrijven aan een schaakmat-gezet-zijn van den tegenstander, maar juist aan „Generaal Winter". Op die manier wilde men door een sterke propaganda de wereld wijs maken, dat het Sovjet-leger nu plotseling onoverwinnelijk geworden was. En toch weet een ieder, dat het grootste deel van den oogst der beide laatste jaren zich in Duitsche handen bevindt. Hoe kan dan het Russische volk gevoed worden?

(„Diaro de Manha", Lissabon)

Een verstandig woord uit onbezet Frankrijk.

Onder hen, die door hun houding Frankrijk beletten zoo snel mogelijk weer uit den verschrikkelijken afgrond omhoog te stijgen, bevindt zich in de eerste plaats een kleine groep, die als zuivere agenten van het buitenland zijn te beschouwen. Dat zijn zij, die betaald worden door Londen, Moskou of het internationale Jodendom en die alles in het werk stellen, om de geesten in verwarring te brengen, zonder zich te bekommeren om de vele kwaadaardige gevolgen, die dat voor Frankrijk tengevolge zou hebben. Het zijn de notorische verraders en zij moeten als zoodanig behandeld worden. Verder zijn het degenen, die uit de algemeene ellende een zaakje slaan. Het zijn zij, die meenen, dat hun belangen zouden lijden onder de veranderingen, die een krachtig doorgevoerde revolutie met zich zou brengen, en zij, die gelooven, dat hun patriotisme niet zou zijn te vereenigen met Frankrijks „collaboration" aan een nieuwe Europeesche orde. Tenslotte zijn zij er nog, die ongeneeslijk konservatief zijn en zij, die nog met alle partijhartstochten ageeren. Alles tezamen ontstaat een som van boosaardige onwilligheid, waaronder Frankrijk onbetwisthaar geleden heeft.

(„Le Moniteur", Clermont-Ferrand)

„Eindelijk moeten de Britten zelf strijden"

Nu is het oogenblik gekomen, waarop de dirigent Engeland zijn dirigeerstok neer moet leggen en van het tooneel verdwijnen. Sinds eeuwen hebben de Britten voor hun oorlogsondernemingen de strijdkrachten uit de koloniën gerekruteerd en hen als kanonnenvoer voor hun verderfelijke akties gebruikt. Ook in dezen oorlog bleven de meeste eigen soldaten op de Britsche eilanden en lieten Australiërs, Nieuw-Zeelanders en Afrikanen voor zich vechten. Nu echter Japan in den Pacific de Amerikanen heeft verjaagd en de Britsche dominions zijn bedreigd, eischen de vroegere koloniën hun soldaten terug.*) Voor het eerst in de Britsche geschiedenis kan Engeland geen vreemde soldaten meer verzenden en de Engelsche infanterist zal in de toekomst zichzelf aan den vijand moeten vertoonen. De dirigent heeft zijn orkest verloren en is gedwongen de krijgstrompet zelf te blazen.

(„Echo d' Oran", Oran)

***) Het is de vraag, of ze die terug krijgen. Engeland gebruikt niet alleen de soldaten zijner dominions en bondgenooten, doch hij laat ze bovendien in de ure des gevaars, ontbloot van strijdkrachten, in den steek. Zie Ned.-Indië en Australië. — Red. Misthoorn.**

Egypte:

De Egyptische kabinetscrisis was kenteekenend voor de daar heerschende toestanden, zelfs wanneer ze niet zou leiden tot een opheldering tusschen de Britsche onderdrukkers en het Egyptische volk. Het kabinet Sirry Pascha stond in slaafsche onderworpenheid t.o.v. Engeland en was voor algeheele samenwerking met de Engelsche meesters. Deze instelling is echter geheel in strijd met de opvatting van den Egyptischen koning en het volk. De armzalige gevolmachtigde van de Engelsche generaals moest tenslotte aftreden. De nationalistische jeugd van Egypte eischt in heilige verontwaardiging de langgewenschte vrijheid.

(„La Stampa", Rome)

Zeer Geachte Redactie.

Het is mij niet bekend, welke Uw meening is aangaande de Nederlandsche Heidemaatschappij. Voor ik iets ten nadeele van deze maatschappij zal schrijven, moet ik zeggen, dat, wat zij gedaan heeft in het belang van de heemkunde, het aankweeken en beschermen der natuur, enz. zeer verdienstelijk is geweest, hetgeen U ook niet ontgaan zal zijn. Maar wat mij veel minder verdienstelijk voorkomt, is de manier waarop dit alles tot stand komt.

Het is bekend, dat de loonen der arbeiders, die voor deze maatschappij hun beste krachten geven, jodenfooien zijn. En waar toch een opzichter aan deze maatschappij nog altijd f. 2.000 tot f. 3.800 verdient, lijkt het mij wel wenschelijk dat ook de arbeidersloonen herzien worden.

Ik heb hier juist de opzichters genoemd, omdat er onder hen zijn, die, vooral NU, totaal ongeschikt zijn voor hun betrekking, aangezien zij, op z'n zachtst uitgedrukt, BEULEN, zijn voor de arbeiders.

Ik zal U een enkel geval noemen, waarvan ik zekerheid heb, dat het is gebeurd.

Opzichters van de Heidemaatschappij waren dezer dagen belast met het toezicht houden op de sneeuwruimers in Arnhem.

Een der arbeiders nu kreeg van een (Duitsche) dame een kop warme koffie. Ze werd hem buiten gebracht en de man dronk ze gauw even op; het duurde nog geen minuut. Doch daar komt de opzichter naar hem toe met de woorden: „Ga jij maar meteen naar huis, man, en je bent 3 dagen geschorst, ik zal jou koffie leeren drinken onder het werk!"

Drie dagen schorsing beteekent drie dagen niets verdienen èn geen steunuitkeering, zoodat zijn huisgezin wel zwaar werd getroffen. Het zou beter geweest zijn, als alle bewoners dier straat dien sneeuwruimers een kop koffie hadden aangeboden.

In deze zelfde ploeg is een bejaard man aan het sneeuwruimen. Hij heeft koude voeten en gaat even staan trappelen. Gevolg: drie dagen schorsing! Een ander gaat even zijn behoefte doen: drie dagen schorsing. Zooiets is toch te bar! Dit akelige opzichtertje moest om zijn ooren geslagen worden en gedwongen verder zelf het arbeiderswerk te verrichten.

Ik sprak over deze zaak met een kennis, die zeide: „Begrijp je niet, waarom die opzichter dat doet? De arbeiders denken, dat de opzichters, die nu over hen gesteld zijn, N.S.B.-ers zijn. Nu laat dat ventje zien wat de nieuwe tijd den arbeiders brengt: slavernij en de knoet!"

Als het werkelijk zoo zou zijn, dan heeft dit opzichtertje veel kans op succes, want de arbeiders spreken reeds van „een mooie rotzooi", en „als ze op die manier probeeren van ons N.S.B.-ers te maken, dan kunnen ze lang wachten. Bolsjewieken maken ze van ons!"

Geachte redactie, ik vraag U: lijkt een dergelijke toestand inderdaad nog ergens anders op dan op bolsjewisme?

Met Strijdgroet:

Arnhem. J. J. E.

Steunt ons Blad

ARNHEM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van LIDMAATSCHAPSKAART 1941 aan Kringhuis Arnhem

Koopt niet in jodenzaken

Een blijk van sympathie voor onze actie?....
STORT Uw bijdrage in ons Propagandafonds
Giro 322600
Op de strook te vermelden:
PROPAGANDAFONDS

Ondergeteekende ....
Straat ....
Woonplaats ....
wenscht een kwartaal* / jaar* abonnement op „De Misthoorn", tegen een abonnementsprijs van f 1.25 per kw. / f 4.75 per jaar*
bij vooruitbetaling te voldoen

U gelieve over dit bedrag te disponeeren*
Het bedrag wordt binnen 8 dagen op Uw giro 322600 overgeschreven*

Handteekening

* Doorhalen wat niet verlangd wordt

K 2745